III

(Forberedende retsakter)

RÅDET

RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING (EU) Nr. 7/2015

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om insolvensbehandling (omarbejdning)

Vedtaget af Rådet den 12. marts 2015

(2015/C 141/01)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionen vedtog den 12. december 2012 en rapport om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 ([3]). Rapporten konkluderede, at forordningen som helhed fungerer godt, men at det ville være ønskeligt at forbedre anvendelsen af visse af dens bestemmelser for at fremme en endnu mere effektiv administration af grænseoverskridende insolvensbehandling. Da nævnte forordning er blevet ændret flere gange, og da der skal foretages yderligere ændringer, bør den af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) Unionen har sat sig som mål at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(3) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under samarbejdet om civilretlige spørgsmål som omhandlet i traktatens artikel 81.

(4) Virksomhedernes aktiviteter har i stadig større omfang grænseoverskridende virkninger og er derfor i stadig større omfang underlagt EU-retten. Sådanne virksomheders insolvens har også betydning for det indre markeds funktion, og der er behov for en EU-retsakt, som foreskriver en samordning af de foranstaltninger, der skal træffes vedrørende en insolvent skyldners aktiver.

(5) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling til skade for kreditormassen (»forumshopping«).

([1]) EUT C 271 af 19.9.2013, s. 55.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 5.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 12.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af … (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([3]) Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1).

(6) Denne forordning bør omfatte bestemmelser om kompetence til at indlede insolvensbehandling og sager, som er en direkte følge af insolvensbehandlingen og har tæt forbindelse hermed. Denne forordning bør desuden indeholde bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet under sådanne insolvensbehandlinger og om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på insolvensbehandlinger. Endvidere bør denne forordning fastsætte regler om koordinering af insolvensbehandlinger angående den samme skyldner eller flere medlemmer af den samme koncern.

(7) Konkurs, likvidationsbehandling af insolvente selskaber eller andre juridiske personer, akkord og andre lignende ordninger og sager herom er ikke omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ([1]). For disse ordninger og sager bør nærværende forordning gælde. Nærværende forordning bør i videst muligt omfang fortolkes på en måde, så lovgivningslakuner mellem de to forordninger undgås. Det forhold, at en national procedure ikke er opført i bilag A til nærværende forordning, bør dog ikke være ensbetydende med, at den er omfattet af forordning (EU) nr. 1215/2012.

(8) For at virkeliggøre målet om at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en EU-retsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

(9) Denne forordning bør finde anvendelse på alle insolvensbehandlinger, der opfylder betingelserne i denne forordning, hvad enten skyldneren er en fysisk person eller en juridisk person, en erhvervsdrivende eller en privatperson. Disse insolvensbehandlinger er udtømmende angivet i bilag A. For nationale procedurer opført i bilag A bør denne forordning finde anvendelse uden yderligere domstolsprøvelse i retterne i en anden medlemsstat af, hvorvidt betingelserne i denne forordning er opfyldt. Nationale insolvensprocedurer, der ikke er opført i bilag A, bør ikke være omfattet af denne forordning.

(10) Anvendelsesområdet for denne forordning bør udvides til at omfatte procedurer, der tager sigte på redning af økonomisk levedygtige, men nødlidende virksomheder, og som giver iværksættere en ny chance. Det bør navnlig også omfatte procedurer, der tager sigte på rekonstruktion af en skyldner, hvor der kun er sandsynlighed for insolvens, og procedurer, som fører til, at skyldneren fortsat fuldt ud eller i det mindste delvis har kontrol over sine aktiver og forretninger. Det bør også omfatte procedurer, der tager sigte på gældseftergivelse eller gældssanering i forhold til forbrugere og selvstændige, f.eks. ved at reducere det beløb, som skyldneren skal betale, eller ved at forlænge den betalingsfrist, som skyldneren har fået. Da der ved sådanne procedurer ikke nødvendigvis udpeges en insolvensbehandler, bør de være omfattet af denne forordning, når de gennemføres under kontrol eller tilsyn af en ret. I denne forbindelse bør udtrykket »kontrol« også dække situationer, hvor retten alene handler på begæring af en kreditor eller andre interesserede parter.

(11) Denne forordning bør også finde anvendelse på procedurer, som bevilger midlertidig udsættelse af tvangsforanstaltninger, der er iværksat af individuelle kreditorer, hvis sådanne foranstaltninger vil kunne påvirke forhandlingerne negativt og lægge hindringer i vejen for mulighederne for en rekonstruktion af skyldnerens virksomhed. Sådanne procedurer bør ikke være til skade for kreditormassen og bør, hvis der ikke kan opnås enighed om en rekonstruktionsplan, ligge forud for andre procedurer, der er omfattet af denne forordning.

(12) Denne forordning bør finde anvendelse på procedurer, der indledes med forbehold af offentliggørelse, med henblik på at tillade kreditorerne at blive bekendt med proceduren og anmelde deres fordringer og derved sikre procedurens kollektive karakter samt med henblik på at give kreditorerne mulighed for at anfægte kompetencen af den ret, der har indledt proceduren.

(13) I overensstemmelse hermed bør denne forordning ikke finde anvendelse på insolvensbehandlinger, der er fortrolige. Selv om sådanne insolvensbehandlinger kan spille en vigtig rolle i nogle medlemsstater, gør deres fortrolige karakter det umuligt for en kreditor eller en ret i en anden medlemsstat at få kendskab til, at de er blevet indledt, og dermed vanskeligt at få deres virkninger anerkendt i hele Unionen.

(14) Kollektive procedurer, der er omfattet af denne forordning, bør omfatte alle eller en betydelig del af de kreditorer, som en skyldner skylder hele eller en væsentlig del af sin udestående gæld, forudsat at fordringerne fra de kreditorer, som ikke er involveret i en sådan procedure, ikke berøres. Procedurer, der kun vedrører en skyldners finansielle kreditorer, bør også omfattes. Procedurer, der ikke omfatter alle en skyldners kreditorer, bør være

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

procedurer, der sigter mod at redde skyldneren. Procedurer, der fører til endelig indstilling af skyldnerens aktiviteter eller til likvidation af skyldnerens aktiver, bør omfatte alle skyldnerens kreditorer. At visse insolvensbehandlinger for fysiske personer udelukker specifikke kategorier af fordringer fra muligheden for en gældseftergivelse, f.eks. bidragskrav, bør desuden ikke betyde, at de pågældende procedurer ikke er kollektive.

(15) Denne forordning bør også finde anvendelse på procedurer, der i henhold til nogle medlemsstaters lovgivning indledes og gennemføres i et vist tidsrum på foreløbigt eller midlertidigt grundlag, inden en ret udsteder en kendelse, der bekræfter, at procedurerne kan fortsætte på et ikkeforeløbigt grundlag. Selvom sådanne procedurer betegnes som »foreløbige«, bør de opfylde alle øvrige betingelser i denne forordning.

(16) Denne forordning bør finde anvendelse på procedurer, som gennemføres med hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens. Procedurer med hjemmel i almindelig selskabsret, der ikke er udformet udelukkende med henblik på insolvenssituationer, bør dog ikke anses for at have hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens. Ligeledes bør procedurer med henblik på gældssanering ikke omfatte særlige behandlinger, hvor gæld hos en fysisk person med meget lav indkomst og meget lav værdi af aktiver afskrives, forudsat at denne type procedure under ingen omstændigheder fastsætter bestemmelser vedrørende betaling af kreditorer.

(17) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte procedurer, der skyldes situationer, hvor skyldneren står over for ikkeøkonomiske vanskeligheder, forudsat at sådanne vanskeligheder medfører en reel og alvorlig trussel mod skyldnerens faktiske eller fremtidige evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Den relevante tidsramme for fastlæggelse af en sådan trussel kan udgøre en periode på flere måneder eller endnu længere for at tage hensyn til sager, hvor skyldneren står over for ikkeøkonomiske vanskeligheder, der truer vedkommendes virksomheds status som en going concern og, på mellemlang sigt, vedkommendes likviditet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en skyldner har mistet en kontrakt, der er af afgørende betydning for ham.

(18) Denne forordning bør ikke berøre reglerne for tilbagesøgning af statsstøtte fra insolvente selskaber som fortolket i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.

(19) Insolvensbehandling af forsikringsselskaber, kreditinstitutter, investeringsselskaber og andre selskaber og institutter, for så vidt disse er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF ([1]), samt institutter for kollektiv investering bør ikke være omfattet af denne forordning, da de alle er underlagt særlige ordninger, og da de nationale tilsynsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser.

(20) Insolvensbehandling indebærer ikke nødvendigvis en retslig myndigheds medvirken. Udtrykket »ret« bør derfor i visse bestemmelser i denne forordning fortolkes bredt og omfatte en person eller instans, som i henhold til national lovgivning har kompetence til at indlede insolvensbehandlinger. For at være omfattet af forordningen bør insolvensbehandlinger (herunder lovbestemte retshandlinger og formaliteter) ikke blot være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, de bør også være officielt anerkendt og have retskraft i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes.

(21) Insolvensbehandlere er defineret i denne forordning og opført i bilag B. Insolvensbehandlere, som er udpeget uden inddragelse af en retsinstans, bør i henhold til national lovgivning være underlagt passende regulering og være bemyndiget til at handle i forbindelse med insolvensbehandling. De nationale lovgivningsmæssige rammer bør fastsætte passende ordninger til håndtering af potentielle interessekonflikter.

(22) Denne forordning accepterer, at det som følge af store forskelle i den materielle ret ikke er hensigtsmæssigt at indføre en fælles procedure for insolvensbehandling med generel gyldighed i hele Unionen. At lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, skulle anvendes uden undtagelse ville på denne baggrund ofte give anledning til problemer. Dette gælder eksempelvis for de meget forskelligt udformede nationale retsregler om sikringsrettigheder, som findes i medlemsstaterne. Derudover er de fortrinsrettigheder, nogle kreditorer har under insolvensbehandlingen, i visse tilfælde udformet yderst forskelligt. I forbindelse med den næste revision af denne forordning vil det være nødvendigt at identificere yderligere foranstaltninger med henblik på at forbedre arbejdstagernes fortrinsrettigheder på EU-plan. Denne forordning bør tage hensyn til sådanne forskellige nationale retsregler på to måder. Dels bør der fastlægges særlige regler om den lovgivning, der finder anvendelse i forbindelse med særligt betydningsfulde rettigheder og retsforhold (f.eks. tinglige rettigheder og arbejdsaftaler). Dels bør der parallelt med en hovedinsolvensbehandling med universel gyldighed åbnes mulighed for også at indlede territorial insolvensbehandling, som kun vedrører de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor denne insolvensbehandling indledes.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).

(23) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling har universel gyldighed og sigter mod at omfatte alle skyldnerens aktiver. For at beskytte de mange forskellige interesser gør denne forordning det muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling, som afvikles parallelt med hovedinsolvensbehandlingen. Den sekundære insolvensbehandling kan indledes i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende medlemsstats område. Ufravigelige regler om samordning med hovedinsolvensbehandlingen sikrer den nødvendige ensartethed i Unionen.

(24) Når der er indledt en hovedinsolvensbehandling vedrørende en juridisk person eller et selskab i en anden medlemsstat end den, hvor den juridiske person eller selskabet har sit registrerede hjemsted, bør det være muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling i det registrerede hjemsteds medlemsstat, forudsat at skyldneren udøver en økonomisk aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og reelle produktionsfaktorer i denne stat i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.

(25) Denne forordning finder kun anvendelse på procedurer vedrørende en skyldner, hvis centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i Unionen.

(26) Denne forordnings kompetenceregler fastsætter kun den internationale kompetence, dvs. de udpeger den medlemsstat, hvis retter kan indlede insolvensbehandling. Den stedlige kompetence inden for den pågældende medlemsstat bør afgøres efter denne medlemsstats nationale lovgivning.

(27) Før indledning af insolvensbehandling bør den kompetente ret på eget initiativ undersøge, om centret for skyldnerens hovedinteresser eller skyldnerens forretningssted rent faktisk befinder sig inden for dens jurisdiktion.

(28) Når det fastlægges, hvorvidt centret for skyldnerens hovedinteresser er identificerbart for tredjemand, bør der tages særligt hensyn til kreditorerne og deres opfattelse af, hvor en skyldner forvalter sine interesser. Dette kan kræve, at kreditorer i tilfælde af ændring af centret for hovedinteresserne i god tid informeres om den nye beliggenhed, som skyldneren udøver sine aktiviteter fra, f.eks. ved at henlede opmærksomheden på adresseændringen i handelskorrespondance eller ved at offentliggøre den nye beliggenhed via andre passende midler.

(29) Denne forordning bør indeholde en række beskyttelsesforanstaltninger, der sigter mod at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping.

(30) Formodninger om, at det registrerede hjemsted, hovedforretningsstedet eller det sædvanlige opholdssted er centret for hovedinteresserne, bør derfor kunne afkræftes, og den relevante ret i en medlemsstat bør omhyggeligt vurdere, om centret for skyldnerens hovedinteresser reelt er beliggende i den pågældende medlemsstat. I tilfælde, der vedrører et selskab, bør det være muligt at afkræfte denne formodning, hvis selskabets hovedsæde ligger i en anden medlemsstat end dens registrerede hjemsted, og det ud fra en udtømmende vurdering af alle relevante faktorer fremgår på en måde, så det er identificerbart for tredjemand, at det faktiske center for selskabets ledelse og tilsyn og for forvaltningen af dens interesser er beliggende i den anden medlemsstat. I tilfælde, der vedrører en fysisk personperson, som ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, bør det være muligt at afkræfte denne formodning, hvis størstedelen af skyldnerens aktiver befinder sig uden for den medlemsstat, hvor skyldneren har sit sædvanlige opholdssted, eller hvis det kan fastslås, at den primære årsag til at flytte var at indgive begæring om insolvensbehandling i den nye retskreds, og hvis en sådan indgivelse væsentligt ville skade interesserne hos de kreditorer, hvis forretninger med skyldneren fandt sted forud for flytningen.

(31) Ligeledes med det formål at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping bør formodningen om, at centret for hovedinteresserne er det registrerede hjemsted, den fysiske persons hovedforretningssted eller den fysiske persons sædvanlige opholdssted, ikke finde anvendelse — henholdsvis i forbindelse med et selskab, en juridisk person eller en selvstændigt erhvervsdrivende fysisk person — når skyldneren har flyttet sit registrerede hjemsted eller hovedforretningssted til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling, eller — i forbindelse med fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende — når skyldneren har flyttet sit sædvanlige opholdssted til en anden medlemsstat inden for en periode på seks måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

(32) Hvis sagens omstændigheder giver anledning til tvivl om rettens kompetence, bør retten i alle tilfælde kræve, at skyldneren forelægger yderligere dokumentation til støtte for sine påstande og, hvis den lov, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen, giver hjemmel hertil, give skyldnerens kreditorer lejlighed til at fremsætte bemærkninger til kompetencespørgsmålet.

(33) I tilfælde hvor den ret, der har modtaget begæringen om indledning af insolvensbehandling, finder, at centret for hovedinteresserne ikke befinder sig på dens område, bør den ikke indlede en hovedinsolvensbehandling.

(34) Enhver af skyldnerens kreditorer bør desuden have effektiv adgang til at anfægte afgørelsen om indledning af insolvensbehandling. Konsekvenserne af en anfægtelse af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling bør reguleres af national lovgivning.

(35) Retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, bør også have kompetence til behandling af sager, der er en direkte følge af insolvensbehandlingen eller har tæt forbindelse hermed. Sådanne sager bør omfatte anfægtelsessøgsmål, der er anlagt mod sagsøgte i andre medlemsstater, og sager vedrørende forpligtelser, der opstår i løbet af insolvensbehandlingen, såsom forudbetaling til dækning af sagsomkostningerne. Sager om opfyldelse af forpligtelserne i henhold til en kontrakt, der er indgået af skyldneren forud for indledningen af insolvensbehandlingen, er derimod ikke en direkte følge af insolvensbehandlingen. Hvor en sådan sag er forbundet med en anden sag anlagt på grundlag af almindelig civilret, bør insolvensbehandleren kunne kræve begge sager behandlet ved sagsøgtes værneting, hvis han finder det mere effektivt at få sagen behandlet dér. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis insolvensbehandleren ønsker at kombinere en sag angående direktions- eller bestyrelsesmedlemmers konkursretlige ansvar med en sag om selskabsretlige eller almindelige erstatningsretlige spørgsmål.

(36) Den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, bør kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige og sikrende retsmidler fra det øjeblik, hvor der anmodes om indledning af insolvensbehandling. For at sikre insolvensbehandlingens effektivitet er det vigtigt, at der kan anvendes sikrende retsmidler både forud for og efter indledningen af insolvensbehandlingen. I den henseende bør denne forordning give forskellige muligheder. På den ene side bør den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, også kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige sikrende retsmidler over for aktiver, som befinder sig på andre medlemsstaters område. På den anden side bør en midlertidig insolvensbehandler, som er udpeget inden indledningen af hovedinsolvensbehandlingen, kunne anmode om, at der i de medlemsstater, hvor skyldneren har et forretningssted, anvendes de sikrende retsmidler, som de pågældende medlemsstaters lovgivning åbner mulighed for.

(37) Forud for indledningen af hovedinsolvensbehandlingen bør retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, begrænses til lokale kreditorer og offentlige myndigheder eller til tilfælde, hvor der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. Grunden til denne begrænsning er, at det kun i strengt nødvendige tilfælde skal være muligt at indgive begæring om indledning af territoriale insolvensbehandlinger, inden hovedinsolvensbehandlingen er indledt.

(38) Når først hovedinsolvensbehandlingen er indledt, begrænser denne forordning ikke retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen eller enhver anden, som har kompetence hertil efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, kan indgive begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling.

(39) Denne forordning bør indeholde regler med henblik på fastlæggelse af beliggenheden af skyldnerens aktiver, som bør finde anvendelse i forbindelse med fastlæggelsen af, hvilke aktiver der henhører under hovedinsolvensbehandlingen eller den sekundære insolvensbehandling, eller i situationer, der involverer tredjeparters tinglige rettigheder. Navnlig bør det i denne forordning fastsættes, at europæiske patenter med ensartet retsvirkning, et EF-varemærke eller enhver anden tilsvarende rettighed såsom EF-sortsbeskyttelse eller EF-design, kun bør indgå i hovedinsolvensbehandlingen.

(40) Sekundære insolvensbehandlinger kan tjene forskellige formål ud over at beskytte lokale interesser. Der kan være tilfælde, hvor skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, er for kompliceret til at blive administreret under ét, eller hvor forskellene i de berørte retssystemer er så store, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med udvidelsen af virkningerne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til de øvrige medlemsstater, hvor aktiverne befinder sig. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan derfor indgive begæring om indledning af sekundære insolvensbehandlinger, når en effektiv forvaltning af boet, der er under insolvensbehandling, gør det påkrævet.

(41) Sekundære insolvensbehandlinger kan imidlertid også lægge hindringer i vejen for en effektiv forvaltning af boet, der er under insolvensbehandling. Derfor fastsætter denne forordning to særlige situationer, hvor den ret, der har modtaget en begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling, på begæring af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen bør kunne udsætte eller afvise at indlede en sådan insolvensbehandling.

(42) For det første giver denne forordning insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen mulighed for at give lokale kreditorer tilsagn om, at de vil blive behandlet på samme måde, som hvis der var blevet indledt sekundær insolvensbehandling. Dette tilsagn skal opfylde en række betingelser, der er fastsat i denne forordning, navnlig at det godkendes med kvalificeret flertal af de lokale kreditorer. Når der er givet et sådant tilsagn, bør den ret, der har modtaget en begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling, kunne afvise denne begæring, hvis den finder det godtgjort, at tilsagnet i tilstrækkelig grad beskytter lokale kreditorers generelle interesser. Når den vurderer disse interesser, bør retten tage hensyn til, at tilsagnet er blevet godkendt med kvalificeret flertal af de lokale kreditorer.

(43) Med henblik på at give lokale kreditorer et tilsagn bør de aktiver og rettigheder i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, udgøre en underkategori af boet, der er under insolvensbehandling, og insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen i forbindelse med udlodning af disse eller af provenuet fra realisationen af disse bør respektere den forrang, kreditorerne ville have haft, hvis en sekundær insolvensbehandling var blevet indledt i denne medlemsstat.

(44) National lovgivning bør, hvis det er relevant, finde anvendelse i forbindelse med godkendelse af et tilsagn. Nærmere bestemt bør disse fordringer, hvis afstemningsreglerne for vedtagelsen af en rekonstruktionsplan i henhold til national lovgivning kræver, at kreditorernes fordringer forhåndsgodkendes, anses for at være godkendt med henblik på afstemningen om tilsagnet. Hvis der findes forskellige procedurer for vedtagelsen af rekonstruktionsplaner i henhold til national lovgivning, bør medlemsstaterne udpege den specifikke procedure, der bør være relevant i denne forbindelse.

(45) For det andet bør denne forordning give mulighed for, at retten midlertidigt kan udsætte indledningen af en sekundær insolvensbehandling, når der er bevilget en midlertidig udsættelse for individuelle fuldbyrdelsesprocedurer i hovedinsolvensbehandlingen, for at sikre effektiviteten af udsættelsen bevilget i hovedinsolvensbehandlingen. Retten bør kunne bevilge en midlertidig udsættelse, hvis den finder det godtgjort, at der er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de lokale kreditorers generelle interesser. I så fald bør alle de kreditorer, der kan blive berørt af resultatet af forhandlingerne om en rekonstruktionsplan, underrettes om forhandlingerne og have mulighed for at deltage i dem.

(46) Af hensyn til effektiv beskyttelse af lokale kreditorers interesser bør insolvensbehandleren i hovedinsolvensbehandlingen ikke uretmæssigt kunne realisere eller flytte aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor et forretningssted er beliggende, navnlig ikke, hvis formålet hermed er at forhindre, at disse kreditorer kan fyldestgøres effektivt, hvis der efterfølgende indledes en sekundær insolvensbehandling.

(47) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at retterne i den medlemsstat, hvor der er indledt en sekundær insolvensbehandling, pålægger en skyldners virksomhedsledere sanktioner for overtrædelser af deres beføjelser, forudsat at disse retter har kompetence til at behandle sådanne tvister i henhold til deres nationale lovgivning.

(48) Hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling kan medvirke til en effektiv behandling af skyldners bo, der er under insolvensbehandling, eller en effektiv realisation af de samlede aktiver, hvis der er et passende samarbejde mellem de aktører, der er impliceret i alle de indledte insolvensbehandlinger. Et passende samarbejde indebærer et tæt samarbejde mellem de forskellige insolvensbehandlere og de implicerede retter, navnlig med fyldestgørende udveksling af oplysninger. For at sikre hovedinsolvensbehandlingens forrang bør insolvensbehandleren for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på alle samtidige sekundære insolvensbehandlinger. Insolvensbehandleren bør især kunne fremsætte forslag om en rekonstruktionsplan eller en tvangsakkord eller anmode om, at realisationen af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling stilles i bero. Når de samarbejder, bør insolvensbehandlere og retter følge den bedste praksis for samarbejde i grænseoverskridende insolvenssager, som er opstillet i principper og retningslinjer for kommunikation og samarbejde udarbejdet af europæiske og internationale organisationer, der beskæftiger sig med konkursretlige spørgsmål, og navnlig relevante retningslinjer udarbejdet af De Forenede Nationers Kommission for International Handelsret (UNCITRAL).

(49) I lyset af et sådant samarbejde bør insolvensbehandlere og retter kunne indgå aftaler og protokoller for at lette grænseoverskridende samarbejde i forbindelse med flere insolvensbehandlinger i forskellige medlemsstater vedrørende samme skyldner eller medlemmer af samme koncern, hvis dette er foreneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne. Sådanne aftaler og protokoller kan have forskellig form, idet de kan være skriftlige eller mundtlige, og forskelligt anvendelsesområde, idet de kan spænde fra generiske til specifikke, og kan indgås af forskellige parter. Enkle generiske aftaler kan understrege behovet for tæt samarbejde mellem parterne uden at tage specifikke spørgsmål op, mens mere detaljerede specifikke aftaler kan fastlægge en ramme af principper til regulering af flere insolvensbehandlinger, og disse aftaler kan godkendes af de involverede retter, såfremt den nationale lovgivning kræver det. De kan udmønte en aftale mellem parterne om at tage eller undlade at tage visse skridt eller foranstaltninger.

(50) Retterne i forskellige medlemsstater kan ligeledes samarbejde ved at koordinere udpegelsen af insolvensbehandlere. I den forbindelse kan de udpege én insolvensbehandler til flere insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner eller til forskellige medlemmer af en koncern, forudsat at dette er foreneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, navnlig med eventuelle krav med hensyn til insolvensbehandlerens kvalifikationer og godkendelse.

(51) Denne forordning bør sikre en effektiv administration af insolvensbehandlinger af koncernforbundne selskaber.

(52) Er der indledt insolvensbehandlinger angående flere selskaber i samme koncern, bør der være et passende samarbejde mellem de aktører, der er impliceret i disse insolvensbehandlinger. De forskellige insolvensbehandlere og de implicerede retter bør derfor have en tilsvarende pligt til at samarbejde og kommunikere med hinanden som de insolvensbehandlere og retter, der er impliceret i hovedinsolvensbehandling og sekundære insolvensbehandlinger angående den samme skyldner. Samarbejdet mellem insolvensbehandlerne bør ikke gå imod kreditorernes interesser i hver af insolvensbehandlingerne, og et sådant samarbejde bør sigte mod at finde en løsning, der kan skabe synergi inden for koncernen.

(53) Indførelsen af regler om insolvensbehandling af koncerner bør ikke indskrænke en rets adgang til at indlede insolvensbehandling af flere selskaber tilhørende samme koncern i en og samme jurisdiktion, hvis retten finder, at centret for disse selskabers hovedinteresser befinder sig i en enkelt medlemsstat. I sådanne tilfælde bør retten også, hvis det er relevant, kunne udpege den samme insolvensbehandler til at forestå alle insolvensbehandlingerne, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på dem.

(54) Med henblik på yderligere at forbedre koordineringen af insolvensbehandling af medlemmer af en koncern og for at åbne mulighed for en samordnet rekonstruktion af koncernen bør denne forordning indføre procedureregler om koordinering af insolvensbehandling af medlemmer af en koncern. En sådan koordinering bør tilstræbe at sikre en effektiv koordinering, samtidig med at hvert koncernmedlems status som særskilt juridisk person respekteres.

(55) En insolvensbehandler, som er udpeget til insolvensbehandling, der er indledt vedrørende et medlem af en koncern, bør kunne indgive begæring om indledning af en koordineret behandling af koncernen. Hvis den lovgivning, der finder anvendelse på insolvens, kræver det, bør denne insolvensbehandler dog have opnået den nødvendige tilladelse, inden begæringen indgives. Begæringen bør præcisere de vigtigste elementer af koordineringen, særlig en oversigt over koordineringsplanen, et forslag til, hvem der bør udpeges til koordinator, og en oversigt over de anslåede omkostninger ved koordineringen.

(56) For at sikre, at den koordinerede behandling af koncernen er frivillig, bør de implicerede insolvensbehandlere kunne gøre indsigelse mod deres deltagelse i sagen inden for en nærmere fastsat tidsfrist. For at de implicerede insolvensbehandlere kan træffe en informeret beslutning om deltagelsen i den koordinerede behandling af koncernen, bør de på et tidligt tidspunkt underrettes om de vigtigste elementer af koordineringen. Enhver insolvensbehandler, som indledningsvis gør indsigelse mod medtagelsen i den koordinerede behandling af koncernen, bør dog efterfølgende kunne anmode om at deltage i den. I så fald bør koordinatoren træffe beslutning om anmodningens antagelighed. Alle insolvensbehandlere, herunder den anmodende insolvensbehandler, bør underrettes om koordinatorens beslutning og bør have mulighed for at gøre indsigelse mod denne beslutning ved den ret, som har indledt den koordinerede behandling af koncernen.

(57) En koordineret behandling af en koncern bør altid tilstræbe at lette den faktiske administration af insolvensbehandlingen af koncernmedlemmerne og at have en generelt positiv virkning på kreditorerne. Denne forordning bør derfor sikre, at den ret, hvor der er indgivet begæring om koordineret behandling af en koncern, foretager en vurdering af disse kriterier, inden der indledes koordineret insolvensbehandling af koncernen.

(58) Fordelene ved koordineret behandling af en koncern bør ikke overskygges af omkostningerne ved denne behandling. Det er derfor nødvendigt at sikre, at omkostningerne ved koordineringen og den andel af disse omkostninger, der skal bæres af hvert koncernmedlem, er tilstrækkelige, forholdsmæssige og rimelige og fastsættes i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt. De involverede insolvensbehandlere bør også på et tidligt tidspunkt i sagen have mulighed for at kontrollere disse omkostninger. Såfremt den nationale lovgivning kræver det, kan kontrol af omkostningerne på et tidligt tidspunkt i sagen indebære, at insolvensbehandleren søger godkendelse fra en ret eller kreditorudvalget.

(59) Hvis koordinatoren finder, at udførelsen af hans opgaver kræver en betydelig stigning i omkostningerne i forhold til de oprindelig anslåede omkostninger og under alle omstændigheder, hvis udgifterne overstiger 10 % af de anslåede omkostninger, bør koordinatoren af den ret, der har indledt den koordinerede behandling af koncernen, få tilladelse til at overskride de pågældende omkostninger. Inden den træffer sin afgørelse, bør den ret, der har indledt den koordinerede behandling af koncernen, give de deltagende insolvensbehandlere mulighed for at blive hørt ved retten, så de kan meddele deres bemærkninger til, om koordinatorens begæring bør imødekommes.

(60) For de koncernmedlemmer, der ikke deltager i en koordineret behandling af koncernen, bør denne forordning også indføre en alternativ mekanisme med henblik på at opnå en koordineret rekonstruktion af koncernen. En insolvensbehandler, der er udpeget til at forestå insolvensbehandlingen af et medlem af en koncern, bør have ret til at anmode om udsættelse af enhver foranstaltning, der er forbundet med realisationen af aktiver i en insolvensbehandling af andre koncernmedlemmer, der ikke er omfattet af en koordineret behandling af koncernen. Der bør kun kunne anmodes om en sådan udsættelse, hvis der forelægges en rekonstruktionsplan for medlemmerne af den berørte koncern, hvis planen er til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, og hvis udsættelsen er nødvendig for at sikre, at planen gennemføres korrekt.

(61) Denne forordning bør ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte nationale regler, der kan supplere reglerne i denne forordning om samarbejde, kommunikation og koordinering med hensyn til koncernmedlemmers insolvens, forudsat at sådanne nationale reglers anvendelsesområde begrænser sig til den nationale jurisdiktion, og at deres anvendelse ikke indvirker på effektiviteten af reglerne fastsat i denne forordning.

(62) Reglerne om samarbejde, kommunikation og koordinering inden for rammerne af koncernmedlemmers insolvens, jf. denne forordning, bør kun finde anvendelse, i det omfang der er indledt insolvensbehandling vedrørende forskellige medlemmer af samme koncern i mere end én medlemsstat.

(63) Enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med registreret hjemsted i Unionen bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i Unionen. Dette bør også gælde for skattemyndighederne og socialsikringsorganerne. Denne forordning bør ikke forhindre insolvensbehandleren i at anmelde fordringer på vegne af visse grupper af kreditorer, f.eks. ansatte, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling bør udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. Hver kreditor bør kunne beholde, hvad han har opnået i forbindelse med en insolvensbehandling, men bør først kunne tage del i udlodningen fra boet under en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen har opnået en tilsvarende procentvis dividende.

(64) Det er vigtigt, at kreditorer med sædvanligt opholdssted, bopæl eller registreret hjemsted i Unionen underrettes, når der indledes insolvensbehandling af aktiver tilhørende deres skyldner. For at sikre hurtig underretning af kreditorer bør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 ([1]) ikke finde anvendelse, når denne forordning omtaler pligten til at underrette kreditorer. Der bør indføres standardformularer på alle EU-institutionernes officielle sprog for at gøre det lettere for kreditorer at anmelde fordringer, når der er indledt insolvensbehandling i en anden medlemsstat. Fastsættelse af konsekvenserne af ufuldstændig indgivelse af standardformularen bør overlades til den nationale lovgivning.

(65) Denne forordning bør indeholde bestemmelser om umiddelbar anerkendelse af afgørelser vedrørende indledning, afvikling og afslutning af insolvensbehandlinger, som falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, og af afgørelser, der er truffet i umiddelbar tilknytning til sådanne insolvensbehandlinger. Den automatiske anerkendelse bør således medføre, at de virkninger, der tillægges en insolvensbehandling af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, udvides til alle de øvrige medlemsstater. Anerkendelsen af de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes retter, bør bygge på princippet om gensidig tillid. Med henblik herpå bør grundene til ikkeanerkendelse begrænses til det strengt nødvendige. Dette princip bør også lægges til grund ved bilæggelsen af den konflikt, der opstår, når retterne i to medlemsstater begge anser sig for kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling. Den afgørelse, der træffes af den ret, som først indleder insolvensbehandling, bør anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at disse har beføjelse til at underkaste denne rets afgørelse en retslig kontrol.

(66) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (lex concursus), anvendes. Denne lovvalgsregel bør gælde både for hovedinsolvensbehandlingen og for lokale insolvensbehandlinger. Lex concursus

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324 af 10.12.2007, s. 79).

fastsætter alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.

(67) Den automatiske anerkendelse af en insolvensbehandling, som almindeligvis er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan kollidere med de regler, som gælder for transaktioner, der foretages i andre medlemsstater. Til beskyttelse af berettigede forventninger og omsætningssikkerheden i andre medlemsstater end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør der fastsættes bestemmelser om en række undtagelser fra denne hovedregel.

(68) I forbindelse med tinglige rettigheder er der et særligt behov for en særbestemmelse, som afviger fra lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, da sådanne rettigheder er af stor betydning for långivningen. Stiftelsen, gyldigheden og omfanget af tinglige rettigheder bør derfor almindeligvis reguleres af lovgivningen på det sted, hvor aktiverne befinder sig, og bør ikke berøres af indledningen af insolvensbehandlingen. Indehaveren af en tinglig rettighed bør således fortsat kunne gøre sin ret gældende til at udtage sikkerheden af boet. Hvis der i henhold til lex rei sitae knytter sig tinglige rettigheder til aktiver i én medlemsstat, men hovedinsolvensbehandlingen gennemføres i en anden medlemsstat, bør insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kunne begære en sekundær insolvensbehandling indledt i det jurisdiktionsområde, hvor de tinglige rettigheder består, hvis skyldneren har forretningssted dér. Hvis der ikke indledes sekundær insolvensbehandling, bør et eventuelt overskydende provenu ved salget af et aktiv, som de tinglige rettigheder er knyttet til, overdrages til insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen.

(69) Denne forordning fastsætter en række bestemmelser, som gør det muligt for en ret at udsætte indledningen af insolvensbehandlinger eller udsætte fuldbyrdelsesprocedurer. En sådan udsættelse bør ikke berøre kreditorers eller tredjeparters tinglige rettigheder.

(70) Selv om modregning ikke er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør en kreditor alligevel være berettiget til modregning, hvis modregning er mulig efter den lovgivning, som finder anvendelse på den insolvente skyldners fordring. Modregning ville således reelt blive en form for garanti baseret på retsforskrifter, som den pågældende kreditor kan sætte sin lid til, når fordringen opstår.

(71) Der er endvidere et særligt behov for beskyttelse i forbindelse med betalingssystemer og finansielle markeder, f.eks. i forbindelse med mekanismer som close-out-netting og netting, som forekommer i disse systemer, samt for salg af værdipapirer og for de garantier, der stilles til sikring af sådanne transaktioner, jf. navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF ([1]). For sådanne transaktioner bør det alene være den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende system eller marked, der er relevant. Formålet med denne lovgivning er at undgå, at de mekanismer for betaling og afvikling af transaktioner, som omfattes af betalings- og modregningssystemer, eller som anvendes på medlemsstaternes organiserede finansielle markeder, kan ændres i tilfælde af en forretningspartners konkurs. Direktiv 98/26/EF indeholder særbestemmelser, som bør have forrang for de generelle bestemmelser fastsat i nærværende forordning.

(72) Til beskyttelse af arbejdstagere og arbejdspladser bør spørgsmålet om virkningerne af en insolvensbehandling for videreførelsen eller afslutningen af et ansættelsesforhold og for de rettigheder og pligter, som parterne i et sådant arbejdsforhold har, afgøres efter den lovgivning, der finder anvendelse på den relevante ansættelsesaftale i henhold til de almindelige lovvalgsregler. I sager, hvor opsigelsen af arbejdsaftaler kræver godkendelse ved en ret eller en administrativ myndighed, bør den medlemsstat, hvor skyldnerens forretningssted er beliggende, desuden bevare kompetence til at give en sådan godkendelse, selv om der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat. Ethvert andet spørgsmål vedrørende insolvenslovgivningen, f.eks. om arbejdstagernes fordringer er beskyttet som fortrinsrettigheder samt om disse eventuelle fortrinsrettigheders status, bør afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen (hovedinsolvensbehandlingen eller den sekundære insolvensbehandling) er blevet indledt undtagen i de tilfælde, hvor der er givet tilsagn om at undgå sekundær insolvensbehandling i overensstemmelse med denne forordning.

(73) Den lovgivning, der finder anvendelse på insolvensbehandlingens virkninger for en eventuel verserende retssag eller verserende voldgiftssag om et aktiv eller en rettighed, der indgår i skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, bør være lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer, eller hvor voldgiften skal finde sted. Denne regel bør dog ikke berøre nationale regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser.

(74) For at tage hensyn til særlige procesregler i visse medlemsstaters domstolssystemer bør der for så vidt angår visse regler i denne forordning være fleksibilitet. Henvisninger i denne forordning til den meddelelse, som fremsendes af en medlemsstats retsinstans, bør følgelig, hvis en medlemsstats procedureregler kræver det, omfatte en instruks fra den pågældende retsinstans om, at der skal fremsendes en sådan meddelelse.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

(75) Af hensyn til erhvervslivet bør hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling på insolvensbehandlerens anmodning bekendtgøres i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som traf afgørelsen, er beliggende. Er der et forretningssted i den pågældende medlemsstat, bør bekendtgørelse være obligatorisk. Bekendtgørelsen bør dog i intet tilfælde være en forudsætning for anerkendelsen af den udenlandske insolvensbehandling.

(76) For at sikre en bedre information af relevante kreditorer og retter og forhindre, at der indledes parallelle insolvensbehandlinger, bør det kræves, at medlemsstaterne bekendtgør relevante oplysninger i grænseoverskridende insolvenssager i et offentligt tilgængeligt elektronisk register. For at gøre disse oplysninger lettere tilgængelige for kreditorer og retter i andre medlemsstater bør der i denne forordning fastsættes bestemmelse om sammenkobling af sådanne insolvensregistre via den europæiske e-justiceportal. Medlemsstaterne bør frit kunne offentliggøre relevante oplysninger i flere registre, og det bør være muligt at sammenkoble mere end ét register pr. medlemsstat.

(77) Denne forordning bør fastlægge de oplysninger, der som et minimum skal offentliggøres i insolvensregistrene. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at medtage supplerende oplysninger. Når skyldneren er en fysisk person, bør insolvensregistrene kun skulle angive et registreringsnummer, hvis skyldneren er selvstændigt erhvervsdrivende. Registreringsnummeret bør forstås som værende det unikke registreringsnummer for skyldnerens selvstændige erhvervsvirksomhed i handelsregistret.

(78) Oplysninger om visse aspekter af insolvensbehandlingen er afgørende for kreditorer, f.eks. frister for anmeldelse af fordringer eller for anfægtelse af afgørelser. Denne forordning bør dog ikke kræve, at medlemsstaterne beregner disse frister fra sag til sag. Medlemsstaterne bør kunne opfylde deres forpligtelser ved at tilføje hyperlinks til den europæiske e-justiceportal, hvor der skal gives umiddelbart forståelige oplysninger om kriterierne for beregning af disse frister.

(79) For at sikre tilstrækkelig beskyttelse af oplysninger vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivendes, bør medlemsstaterne kunne gøre adgang til de pågældende oplysninger betinget af supplerende søgekriterier, som f.eks. skyldnerens personlige identifikationsnummer, adresse, fødselsdato eller den kompetente rets retskreds, eller gøre adgangen afhængig af, at der fremsendes en anmodning til den kompetente myndighed, eller at det verificeres, at der foreligger en legitim interesse.

(80) Medlemsstaterne bør også have ret til ikke at medtage oplysninger om fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, i deres insolvensregistre. I så fald bør medlemsstaterne sikre, at de relevante oplysninger gives til kreditorerne ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, og at fordringer fra kreditorer, der ikke har modtaget oplysningerne, ikke berøres af proceduren.

(81) Det kan forekomme, at nogle af de berørte personer er uvidende om, at der er indledt insolvensbehandling, og i god tro handler i strid med de nye omstændigheder. Med henblik på at beskytte sådanne personer, der som følge af ukendskab til den udenlandske insolvensbehandling foretager en betaling til skyldneren i stedet for til den udenlandske insolvensbehandler, bør det fastsættes, at en sådan betaling frigør den pågældende person.

(82) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]).

(83) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning tager i særdeleshed sigte på at fremme anvendelsen af chartrets artikel 8, 17 og 47 om henholdsvis beskyttelse af personoplysninger, ejendomsret og adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol.

(84) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ([2]) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ([3]) finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med nærværende forordning.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

(85) Denne forordning berører ikke Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 ([1]).

(86) Målet for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af fastlæggelsen af en retlig ramme for passende forvaltning af grænseoverskridende insolvensbehandlinger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(87) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(88) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(89) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blev hørt og afgav en udtalelse den 27. marts 2013 ([2]) —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på offentlige kollektive procedurer, herunder foreløbige procedurer, som gennemføres med hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens, og som med henblik på redning, gældssanering, rekonstruktion eller likvidation medfører, at:

a) en skyldner helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og der udpeges en insolvensbehandler

b) en skyldners aktiver og forretninger underlægges kontrol eller tilsyn af en ret, eller

c) en midlertidig udsættelse af individuelle fuldbyrdelsesprocedurer bevilges af en ret eller i kraft af lovgivningen for at åbne mulighed for forhandlinger mellem skyldneren og dennes kreditorer, forudsat at de procedurer, hvor udsættelse bevilges, fastsætter passende foranstaltninger til at beskytte kreditormassen og, hvis der ikke opnås enighed, ligger forud for en af de procedurer, der er omhandlet i litra a) eller b).

Hvis de procedurer, der er omhandlet i dette stykke, kan indledes i situationer, hvor der kun er sandsynlighed for insolvens, skal formålet med dem være at undgå skyldnerens insolvens eller indstilling af skyldnerens forretningsvirksomhed.

De i dette stykke omhandlede procedurer er opført i bilag A.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på procedurer som omhandlet i stk. 1 vedrørende:

a) forsikringsselskaber

b) kreditinstitutter

c) investeringsselskaber og andre selskaber, institutioner og virksomheder, for så vidt de er omfattet af direktiv 2001/24/EF, eller

d) institutter for kollektiv investering.

([1]) Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1).
([2]) EUT C 358 af 7.12.2013, s. 15.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »kollektive procedurer«: procedurer, der omfatter alle eller en betydelig del af en skyldners kreditorer, forudsat at procedurerne i sidstnævnte tilfælde ikke berører fordringer fra kreditorer, der ikke er involveret heri

2) »institutter for kollektiv investering«: institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ([1]) og alternative investeringsfonde (AIF'er) som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ([2])

3) »skyldner, der har bevaret sin rådighed«: en skyldner, som er under insolvensbehandling, der ikke nødvendigvis indebærer udpegning af en insolvensbehandler eller fuldstændig overdragelse af rettigheder og pligter til at forvalte skyldnerens aktiver til en insolvensbehandler, og hvor skyldneren derfor fortsat fuldt ud eller i det mindste delvis har kontrol over sine aktiver og forretninger

4) »insolvensbehandling«: de i bilag A opførte procedurer

5) »insolvensbehandler«: en person eller et organ, som har til opgave, herunder midlertidigt,

   i) at prøve og anerkende fordringer i forbindelse med insolvensbehandling

   ii) at repræsentere kreditorernes kollektive interesser

   iii) enten helt eller delvis at forvalte aktiver, som skyldneren har mistet rådigheden over

   iv) at afvikle de i nr. iii) omhandlede aktiver, eller

   v) at føre tilsyn med forvaltningen af skyldnerens forretninger.

   De i første afsnit omhandlede personer og organer er opført i bilag B

6) »ret«:

   i) i artikel 1, stk. 1, litra b) og c), artikel 4, stk. 2, artikel 5 og 6, artikel 21, stk. 3, artikel 24, stk. 2, litra j), samt artikel 36 og 39 og artikel 61-77 en retsinstans i en medlemsstat

   ii) i alle andre artikler en retsinstans eller en anden kompetent myndighed i en medlemsstat, som har kompetence til at indlede insolvensbehandling, stadfæste indledning af insolvensbehandling eller træffe afgørelser under insolvensbehandlingen

7) »afgørelse om indledning af insolvensbehandling«:

   i) en rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling eller stadfæste indledning af insolvensbehandling og

   ii) en rets afgørelse om udpegelse af en insolvensbehandler

8) »tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning«: det tidspunkt, hvor afgørelsen om indledning af insolvensbehandling får virkning, uanset om afgørelsen er endelig eller ej

9) »medlemsstat, i hvilken et aktiv befinder sig«:

   i) for aktier lydende på navn bortset fra de i nr. ii) nævnte: den medlemsstat, på hvis område det aktieudstedende selskab har sit registrerede hjemsted

   ii) for finansielle instrumenter, hvortil adkomsten er noteret i et register eller på en konto, der føres af eller på vegne af en mellemmand (»dematerialiserede værdipapirer«): den medlemsstat, i hvilken dette register eller denne konto befinder sig

   iii) for indeståender på konti i et kreditinstitut: den medlemsstat, der er angivet i kontoens IBAN-nummer, eller for indeståender på konti i et kreditinstitut, der ikke har et IBAN-nummer: den medlemsstat, hvor det kreditinstitut, i hvilken kontoen er oprettet, har sit hovedsæde, eller hvis kontoen er oprettet i en filial, et agentur eller et andet forretningssted: den medlemsstat, hvor filialen, agenturet eller det andet forretningssted er beliggende

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

iv) for andre aktiver og rettigheder, hvortil ejendomsretten eller adkomsten er noteret i et offentligt register, end dem, der er omhandlet i nr. i): den medlemsstat, hvor registret føres

v) for europæiske patenter: den medlemsstat, som det europæiske patent er udstedt til

vi) for ophavsret og beslægtede rettigheder: den medlemsstat, på hvis område ejeren af sådanne rettigheder har sit sædvanlige opholdssted eller sit registrerede hjemsted

vii) for andre fysiske genstande end dem, der er omhandlet i nr. i)-iv): den medlemsstat, på hvis område genstanden befinder sig

viii) for andre fordringer på tredjemand end dem, der vedrører aktiver som omhandlet i nr. iii): den medlemsstat, på hvis område den tredjemand, som skal opfylde fordringen, har centret for sine hovedinteresser, som fastlagt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1

10) »forretningssted«: ethvert sted, hvorfra en skyldner udøver eller i den periode på tre måneder, der er gået forud for begæringen om indledning af hovedinsolvensbehandlingen, har udøvet en ikkeforbigående økonomisk aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og materielle aktiver

11) »lokal kreditor«: en kreditor, hvis fordringer mod en skyldner udspringer af eller har forbindelse til driften af et forretningssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor centret for skyldners hovedinteresser befinder sig

12) »udenlandsk kreditor«: en kreditor, som har sit sædvanlige opholdssted, sin bopæl eller sit registrerede hjemsted i en anden medlemsstat end den stat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, herunder medlemsstaternes skattemyndigheder og socialsikringsorganer

13) »koncern«: en modervirksomhed og alle dens dattervirksomheder

14) »modervirksomhed«: en virksomhed, der enten direkte eller indirekte kontrollerer en eller flere dattervirksomheder. En virksomhed, der udarbejder konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ([1]), anses for en modervirksomhed.

Artikel 3

International kompetence

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling (»hovedinsolvensbehandling«). Centret for skyldnerens hovedinteresser er det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og som er identificerbart for tredjemand.

For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det registrerede hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis det registrerede hjemsted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

For selvstændigt erhvervsdrivende fysiske personer anses centret for deres hovedinteresser for at være deres hovedforretningssted, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis den fysiske persons hovedforretningssted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

For enhver anden fysisk persons vedkommende anses centret for den fysiske persons hovedinteresser at være det sted, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis det sædvanlige opholdssted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på seks måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver enhver insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling.

4. En territorial insolvensbehandling som omhandlet i stk. 2 må kun indledes forud for indledningen af en hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1, såfremt:

a) der ikke kan indledes insolvensbehandling i henhold til stk. 1 på grund af bestemmelserne i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, eller

b) indledningen af en territorial insolvensbehandling begæres af:

i) en kreditor, hvis fordring udspringer af eller har forbindelse til driften af et forretningssted, som er beliggende på den medlemsstats område, hvor der er indgivet begæring om indledning af en territorial insolvensbehandling, eller

ii) en offentlig myndighed, der i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område forretningsstedet er beliggende, har ret til at begære indledning af insolvensbehandling.

Er der indledt hovedinsolvensbehandling, bliver den territoriale insolvensbehandling en sekundær insolvensbehandling.

Artikel 4

Prøvelse af kompetencen

1. En ret, der har modtaget en begæring om indledning af insolvensbehandling, undersøger på eget initiativ, om den har kompetence efter artikel 3. I afgørelsen om indledning af insolvensbehandling angives de grunde, hvorpå retten støtter sin kompetence, og især om den støttes på artikel 3, stk. 1 eller 2.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne, hvis der er indledt insolvensbehandling i henhold til national lovgivning, uden at der foreligger en afgørelse fra en ret, pålægge den insolvensbehandler, der er udpeget til denne behandling, at undersøge, om den medlemsstat, hvor der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling, har kompetence i medfør af artikel 3. I så fald angiver insolvensbehandleren i afgørelsen om indledning af insolvensbehandlingen de grunde, hvorpå denne kompetence støttes, og især om den støttes på artikel 3, stk. 1 eller 2.

Artikel 5

Domstolsprøvelse af afgørelsen om at indlede hovedinsolvensbehandling

1. Skyldneren eller enhver kreditor kan ved en ret anfægte afgørelsen om indledning af hovedinsolvensbehandling på grundlag af international kompetence.

2. Afgørelsen om at indlede hovedinsolvensbehandling kan anfægtes af andre parter end dem, der er omhandlet i stk. 1, eller af andre årsager end manglende international kompetence, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil.

Artikel 6

Kompetence til at behandle sager, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har tæt tilknytning hertil

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område der er indledt insolvensbehandling i henhold til artikel 3, har kompetence til at behandle enhver sag, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har tæt tilknytning hertil, f.eks. anfægtelsessøgsmål.

2. Har et søgsmål som omhandlet i stk. 1 forbindelse med et civilretligt søgsmål anlagt mod den samme sagsøgte, kan insolvensbehandleren kræve begge sager behandlet ved retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, eller, hvis der er flere sagsøgte, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område en af dem har bopæl, forudsat at disse retter har kompetence i henhold til reglerne i forordning (EU) nr. 1215/2012.

Første afsnit finder anvendelse på en skyldner, der har bevaret sin rådighed, forudsat at denne i henhold til national lovgivning har ret til at anlægge en sag på vegne af boet, der er under insolvensbehandling.

3. Med henblik på stk. 2 anses sager for at have forbindelse med hinanden, når de er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå risiko for uforenelige afgørelser som følge af, at de blev påkendt hver for sig.

Artikel 7

Lovvalg

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er den lovgivning, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen og dens virkninger, lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes (»den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes«).

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlingens indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig følgende:

a) hvilke skyldnere der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling på grund af deres status

b) hvilke aktiver der indgår i boet, der er under insolvensbehandling, og hvordan aktiver, som skyldneren erhverver efter insolvensbehandlingens indledning, skal behandles

c) skyldnerens og insolvensbehandlerens respektive beføjelser

d) på hvilke betingelser, der kan foretages modregning

e) insolvensbehandlingens virkning for løbende aftaler, som skyldneren er part i

f) insolvensbehandlingens virkning for procedurer indledt af individuelle kreditorer, bortset fra verserende retssager

g) hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, og hvordan fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlingens indledning, skal behandles

h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer

i) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, konkursordenen samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter insolvensbehandlingens indledning på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning

j) betingelserne for og virkningerne af insolvensbehandlingens afslutning, navnlig ved tvangsakkord

k) hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlingens afslutning

l) hvem der skal betale omkostningerne og udgifterne i forbindelse med insolvensbehandlingen

m) reglerne vedrørende omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv i forbindelse med retshandler, som er til skade for kreditormassen.

Artikel 8

Tredjemands tinglige rettigheder

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors eller en tredjemands tinglige rettighed til fysiske eller immaterielle aktiver, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét, der varierer fra tid til anden — som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 er navnlig:

a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom

b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed

c) retten til at forlange aktivet udleveret og/eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje

d) en tinglig rettighed til at oppebære afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register, og som kan gøres gældende over for tredjemand, betragtes som en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 9

Modregning

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i en skyldners fordring, når den lovgivning, der finder anvendelse på den insolvente skyldners fordring, tillader en sådan modregning.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 10

Ejendomsforbehold

1. Indledningen af insolvensbehandling mod køberen af et aktiv berører ikke sælgers rettigheder på grundlag af et ejendomsforbehold, når aktivet på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

2. Indledningen af insolvensbehandling mod sælgeren af et aktiv efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 11

Aftaler vedrørende fast ejendom

1. Insolvensbehandlingens virkninger for aftaler, som giver ret til at erhverve fast ejendom eller brugsret hertil, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

2. Den ret, der indledte hovedinsolvensbehandlingen, har kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, hvis

a) den medlemsstats lovgivning, der finder anvendelse på disse aftaler, kræver, at en sådan aftale kun kan opsiges eller ændres med godkendelse fra den ret, der har indledt insolvensbehandlingen, og

b) der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat.

Artikel 12

Betalingssystemer og finansielle markeder

1. Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder og forpligtelser for deltagere i et betalings- eller afregningssystem eller i et finansielt marked afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, som finder anvendelse på det pågældende system eller marked, jf. dog artikel 8.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed over for kreditorerne og ugyldighed i sig selv af betalinger eller transaktioner i henhold til de bestemmelser, der finder anvendelse på det pågældende betalingssystem eller finansielle marked.

Artikel 13

Arbejdsaftaler

1. Insolvensbehandlingens virkninger for arbejdsaftaler og arbejdsrelationer afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, der finder anvendelse på arbejdsaftalen.

2. Retterne i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kan indledes, bevarer kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, selv om der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat.

Første afsnit gælder også for en myndighed, der efter national lovgivning har kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel.

Artikel 14

Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder, som kræves registreret i et offentligt register

Insolvensbehandlingens virkninger for en skyldners rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves registreret i et offentligt register, afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

Artikel 15

Europæiske patenter med ensartet retsvirkning og EF-varemærker

I forbindelse med denne forordning kan et europæisk patent med ensartet retsvirkning, et EF-varemærke eller enhver anden ved EU-lovgivningen stiftet tilsvarende rettighed kun indgå i en insolvensbehandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1.

Artikel 16

Skadelige handlinger

Artikel 7, stk. 2, litra m), finder ikke anvendelse, når den person, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre at:

a) handlingen er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og

b) lovgivningen i den pågældende medlemsstat ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 17

Beskyttelse af en erhvervende tredjemand

Hvis en skyldner ved en retshandel efter insolvensbehandlingens indledning mod modydelse afhænder:

a) fast ejendom,

b) et skib eller et luftfartøj, som kræves registreret i et offentligt register, eller

c) værdipapirer, hvis eksistens kræver registrering i et register, der er reguleret ved lov,

afgøres retshandelens gyldighed efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den faste ejendom er beliggende, eller hvor registret føres.

Artikel 18

Insolvensbehandlingens virkninger for verserende retssager eller voldgiftssager

Insolvensbehandlingens virkninger for en verserende retssag eller verserende voldgiftssag om et aktiv eller en rettighed, der indgår i en skyldners bo, der er under insolvensbehandling, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer eller hvor voldgiftsretten har sit sæde.

KAPITEL II

ANERKENDELSE AF INSOLVENSBEHANDLING

Artikel 19

Princip

1. Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle øvrige medlemsstater, fra det tidspunkt den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

Reglen i første afsnit gælder også, hvis en skyldner på grund af sin status ikke kan gøres til genstand for insolvensbehandling i andre medlemsstater.

2. Anerkendelsen af en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 1, afskærer ikke en ret i en anden medlemsstat fra at indlede en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2. Sidstnævnte insolvensbehandling er en sekundær insolvensbehandling som omhandlet i kapitel III.

Artikel 20

Anerkendelsens virkninger

1. Afgørelsen om indledning af insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 1, har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, medmindre andet er fastsat i denne forordning, og så længe en kompetent ret i denne anden medlemsstat ikke har indledt en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2.

2. Virkningerne af en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2, kan ikke anfægtes i andre medlemsstater. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, navnlig henstand eller gældseftergivelse, kan med hensyn til aktiver, som befinder sig på en anden medlemsstats område, kun gøres gældende over for de kreditorer, der har givet deres samtykke dertil.

Artikel 21

Insolvensbehandlerens beføjelser

1. Insolvensbehandleren, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt denne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Insolvensbehandleren kan navnlig fjerne skyldnerens aktiver fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 8 og 10.

2. Insolvensbehandleren, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan i enhver anden medlemsstat indenretsligt og udenretsligt gøre gældende, at løsøregenstande er blevet overført fra den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til denne anden medlemsstats område efter indledningen af insolvensbehandlingen. Insolvensbehandleren kan ligeledes tage skridt til omstødelse, når det er i kreditorernes interesse.

3. Ved udøvelsen af sine beføjelser skal insolvensbehandleren overholde lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område denne har til hensigt at handle, navnlig hvad angår bestemmelserne om realisation af aktiver. Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler, medmindre en ret i denne medlemsstat har truffet afgørelse herom, eller retten til at træffe afgørelse i retssager eller bilægge tvister.

Artikel 22

Bevis for insolvensbehandlerens udpegelse

Insolvensbehandlerens udpegelse godtgøres ved en bekræftet kopi af den afgørelse, hvorved denne er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af den kompetente ret.

Der kan kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandleren har til hensigt at handle. Der kræves ingen legalisering eller anden lignende formalitet.

Artikel 23

Tilbagelevering og fradrag

1. En kreditor, som efter indledning af en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, uanset på hvilken måde, men navnlig ved tvangsfuldbyrdelse, opnår hel eller delvis fyldestgørelse for sin fordring i en skyldners aktiver, som befinder sig på en anden medlemsstats område, skal levere det, vedkommende har opnået, tilbage til insolvensbehandleren, jf. dog artikel 8 og 10.

2. Med henblik på at sikre lige behandling af kreditorerne deltager en kreditor, som i forbindelse med en insolvensbehandling har opnået en dividende af sin fordring, først i udlodningen i forbindelse med en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen eller i samme kategori har opnået en tilsvarende dividende i denne anden insolvensbehandling.

Artikel 24

Oprettelse af insolvensregistre

1. Medlemsstaterne opretter og vedligeholder på deres område et eller flere registre, hvori oplysninger om insolvensbehandling offentliggøres (»insolvensregistre«). Disse oplysninger offentliggøres hurtigst muligt efter indledning af en sådan insolvensbehandling.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, gøres offentligt tilgængelige, jf. dog betingelserne i artikel 27, og omfatter følgende (»obligatoriske oplysninger«):

a) datoen for indledning af insolvensbehandling

b) den ret, der har indledt insolvensbehandling, med angivelse af eventuelt sagsnummer

c) den af de i bilag A omhandlede typer insolvensbehandlinger, der er indledt, og eventuelt enhver relevant underkategori af en sådan insolvensbehandling, der er indledt i henhold til national lovgivning

d) om kompetencen til at indlede insolvensbehandling er baseret på artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 2, eller artikel 3, stk. 4

e) hvis skyldneren er et selskab eller en juridisk person, skyldnerens navn, registreringsnummer, registrerede hjemsted eller, hvis forskelligt herfra, postadresse

f) hvis skyldneren er en fysisk person, hvad enten vedkommende er selvstændig erhvervsdrivende eller ej, skyldnerens navn, eventuelle registreringsnummer og postadresse eller, hvis adressen er hemmelig, skyldnerens fødested og fødselsdato

g) navn og postadresse eller e-mailadresse på den insolvensbehandler, der eventuelt er udpeget til insolvensbehandlingen

h) eventuel frist for anmeldelse af fordringer eller en henvisning til kriterierne for beregning af denne frist

i) eventuel dato for hovedinsolvensbehandlingens afslutning

j) den ret, hvortil og eventuelt den tidsfrist, inden for hvilken en anfægtelse af afgørelsen om at indlede en insolvensbehandling skal anmeldes i henhold til artikel 5, eller en henvisning til kriterierne for beregning af denne frist.

3. Stk. 2 forhindrer ikke medlemsstaterne i at medtage dokumenter eller supplerende oplysninger i deres nationale insolvensregistre, herunder insolvensrelateret rettighedsfrakendelse for virksomhedsledere.

4. Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at medtage de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændige erhvervsdrivende, i insolvensregistrene, eller til at gøre sådanne oplysninger offentligt tilgængelige gennem systemet for sammenkobling af disse registre, forudsat at kendte udenlandske kreditorer underrettes i henhold til artikel 54 om de elementer, der er nævnt i nærværende artikels stk. 2, litra j).

Hvis en medlemsstat benytter sig af den i første afsnit omhandlede mulighed, berører insolvensbehandlingen ikke fordringer fra de udenlandske kreditorer, der ikke har modtaget de i første afsnit omhandlede oplysninger.

5. Offentliggørelse af oplysninger i registrene i henhold til denne forordning har ikke andre retsvirkninger end dem, der er fastlagt i den nationale lovgivning og i artikel 55, stk. 6.

Artikel 25

Sammenkobling af insolvensregistre

1. Kommissionen indfører ved gennemførelsesretsakter et decentraliseret system for sammenkobling af insolvensregistre. Dette system skal bestå af insolvensregistrene og den europæiske e-justiceportal, der skal fungere som en central elektronisk portal for offentlighedens adgang til oplysningerne i systemet. Systemet skal åbne mulighed for søgning på alle EU-institutionernes officielle sprog af de obligatoriske oplysninger og andre dokumenter eller oplysninger, der findes i insolvensregistrene, og som medlemsstaterne vælger at gøre tilgængelige gennem den europæiske e-justiceportal.

2. Kommissionen fastlægger senest den … (*) ved gennemførelsesretsakter vedtaget efter proceduren i artikel 87:

a) de tekniske specifikationer for den elektroniske kommunikation og informationsudveksling på basis af den fastlagte grænsefladespecifikation for systemet til sammenkobling af insolvensregistre

b) de tekniske foranstaltninger, der sikrer mindstestandarderne for IT-sikkerhed for kommunikation og formidling af oplysninger inden for systemet til sammenkobling af insolvensregistre

c) mindstekriterier for søgetjenesten på den europæiske e-justiceportal til søgning af de i artikel 24 omhandlede oplysninger

d) mindstekriterier for præsentationen af søgeresultater for de i artikel 24 omhandlede oplysninger

e) midlerne og de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som sammenkoblingssystemet tilbyder, og

f) et glossar med en kort forklaring af de nationale insolvensbehandlinger, der er opført i bilag A.

Artikel 26

Omkostninger til oprettelse og sammenkobling af insolvensregistre

1. Oprettelse, vedligeholdelse og videreudvikling af systemet til sammenkobling af insolvensregistre finansieres over Unionens almindelige budget.

2. Hver medlemsstat bærer omkostningerne til oprettelse og tilpasning af sine nationale insolvensregistre for at gøre dem interoperable med den europæiske e-justiceportal såvel som omkostningerne til forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse registre. Dette berører ikke muligheden for at søge om tilskud til støtte af sådanne aktiviteter fra Unionens finansielle programmer.

Artikel 27

Betingelser for adgang til oplysninger gennem sammenkoblingssystemet

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er gratis adgang til de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, litra a)-j), gennem systemet af sammenkoblede insolvensregistre.

(*) 48 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.

2. Denne forordning forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve et rimeligt gebyr for adgang til de dokumenter eller supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 3, gennem systemet af sammenkoblede insolvensregistre.

3. Medlemsstaterne kan gøre adgang til obligatoriske oplysninger vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændige erhvervsdrivende, og vedrørende fysiske personer, der er selvstændige erhvervsdrivende, når insolvensbehandlingen ikke har tilknytning til dette selvstændige erhverv, betinget af supplerende søgekriterier vedrørende skyldneren ud over de mindstekriterier, der er omhandlet i artikel 25, stk. 2, litra c).

4. Medlemsstaterne kan kræve, at adgang til de oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, gøres afhængig af, at der fremsendes en anmodning til den kompetente myndighed. Medlemsstaterne kan gøre adgang afhængig af, at det verificeres, at der foreligger en legitim interesse i at få adgang til disse oplysninger. Den person, der anmoder herom, skal være i stand til at indsende anmodningen om oplysninger elektronisk ved hjælp af en standardformular via den europæiske e-justiceportal. Kræves der en legitim interesse, skal den person, der anmoder om oplysninger, have mulighed for at begrunde sin anmodning med elektroniske kopier af relevante dokumenter. Den person, der anmoder om oplysninger, skal have svar fra de kompetente myndigheder inden for tre arbejdsdage.

Den person, der anmoder om oplysninger, er ikke forpligtet til at sørge for oversættelse af de dokumenter, der berettiger hans anmodning, eller til at afholde eventuelle udgifter til oversættelse, som den kompetente myndighed måtte have.

Artikel 28

Bekendtgørelse i andre medlemsstater

1. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, skal kræve afgørelsen om indledning af insolvensbehandling og i givet fald afgørelsen om insolvensbehandlerens udpegelse bekendtgjort i enhver anden medlemsstat, hvor skyldner har et forretningssted, efter den pågældende medlemsstats regler om bekendtgørelse. Bekendtgørelsen skal desuden, når det er relevant, indeholde nærmere oplysning om, hvem der er udpeget til insolvensbehandler, og om der foreligger kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1 eller 2.

2. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan kræve de i stk. 1 omhandlede oplysninger bekendtgjort i enhver anden medlemsstat, hvor insolvensbehandleren eller den skyldner, der har bevaret sin rådighed, skønner det nødvendigt, efter de procedurer for bekendtgørelse, der er fastlagt i den pågældende medlemsstat.

Artikel 29

Registrering i en anden medlemsstats offentlige registre

1. Hvis lovgivningen i en medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, som er registreret i et offentligt register i den pågældende medlemsstat, eller lovgivningen i en medlemsstat, hvor skyldner har fast ejendom, kræver, at oplysninger om indledning af insolvensbehandling, jf. artikel 28, offentliggøres i tingbogen, selskabsregistret eller et andet offentligt register, skal insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre en sådan registrering.

2. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan anmode om en sådan registrering i enhver anden medlemsstat, forudsat at sådan registrering tillades i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

Artikel 30

Omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med bekendtgørelse og registrering i henhold til artikel 28 og 29 betragtes som omkostninger og udgifter i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 31

Opfyldelse af en forpligtelse over for en skyldner

1. En person, som i en medlemsstat opfylder en forpligtelse over for en skyldner, som er genstand for en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, selv om opfyldelse skulle være sket til insolvensbehandleren for denne insolvensbehandling, frigøres, hvis han ikke havde kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt.

2. En person, som har opfyldt en sådan forpligtelse inden bekendtgørelsen i henhold til artikel 28, formodes ikke at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres. En person, som har opfyldt forpligtelsen efter en sådan bekendtgørelse, formodes at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres.

Artikel 32

Anerkendelse af andre retsafgørelser og deres eksigibilitet

1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 19, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne retsafgørelser fuldbyrdes efter artikel 39-44 og artikel 47-57 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

Første afsnit finder også anvendelse på retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit finder også anvendelse på retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling eller i forbindelse hermed.

2. Forordning (EU) nr. 1215/2012 gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt nævnte forordning finder anvendelse.

Artikel 33

Ordre public

En medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen ville få virkninger, som åbenlyst strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder.

KAPITEL III

SEKUNDÆRE INSOLVENSBEHANDLINGER

Artikel 34

Indledning af insolvensbehandlinger

Er der ved en ret i en medlemsstat indledt hovedinsolvensbehandling, som anerkendes i en anden medlemsstat, kan en ret i denne anden medlemsstat, der har kompetence efter artikel 3, stk. 2, indlede sekundær insolvensbehandling efter bestemmelserne i dette kapitel. Hvis hovedinsolvensbehandlingen krævede, at skyldneren er insolvent, undersøges skyldnerens insolvens ikke på ny i den medlemsstat, hvor der kan indledes sekundær insolvensbehandling. Sekundær insolvensbehandling har kun virkning for den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling er indledt.

Artikel 35

Lovvalg

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, er den lovgivning, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling, lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt.

Artikel 36

Ret til at give tilsagn med henblik på at undgå sekundær insolvensbehandling

1. For at undgå, at der indledes sekundær insolvensbehandling, kan insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen give ensidigt tilsagn (»tilsagnet«) vedrørende de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling kan indledes, om, at han i forbindelse med udlodning af disse aktiver eller provenuet fra realisationen af disse aktiver vil overholde de fyldestgørelsesrettigheder og den forrang i henhold til national lovgivning, som kreditorerne ville have, hvis der blev indledt sekundær insolvensbehandling i denne medlemsstat. Tilsagnet skal præcisere de faktiske forhold, som det er baseret på, særlig med hensyn til værdien af de aktiver, der befinder sig i den pågældende medlemsstat, og de muligheder, som står til rådighed med henblik på at realisere disse aktiver.

2. Hvis der er givet tilsagn i overensstemmelse med denne artikel, er den lovgivning, der finder anvendelse på udlodning af provenuet fra realisationen af aktiver som omhandlet i stk. 1, på konkursordenen og på kreditorernes rettigheder med hensyn til de aktiver, der er omhandlet i stk. 1, lovgivningen i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt. Det relevante tidspunkt for fastsættelse af de i stk. 1 omhandlede aktiver er det tidspunkt, hvor tilsagnet gives.

3. Tilsagnet skal gives på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt.

4. Tilsagnet skal udfærdiges skriftligt. Det er underlagt andre eventuelle formkrav og godkendelseskrav med hensyn til udlodning, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandlingen er indledt.

5. Tilsagnet skal godkendes af de kendte lokale kreditorer. De regler om kvalificeret flertal og afstemning, der gælder for vedtagelse af rekonstruktionsplaner efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, finder også anvendelse på godkendelse af tilsagnet. Hvis den nationale lovgivning giver mulighed herfor, skal kreditorerne kunne afgive deres stemme ved brug af fjernkommunikationsteknik. Insolvensbehandleren underretter de kendte lokale kreditorer om tilsagnet, reglerne og procedurerne for godkendelsen heraf samt om godkendelsen eller afvisningen af tilsagnet.

6. Et efter denne artikel afgivet og godkendt tilsagn er bindende for boet. Hvis der er indledt sekundær insolvensbehandling i henhold til artikel 37 og 38, overfører insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen alle aktiver, som vedkommende har fjernet fra denne medlemsstats område, efter at tilsagnet var givet, eller, hvis disse aktiver allerede er realiseret, provenuet heraf, til insolvensbehandleren for den sekundære insolvensbehandling.

7. Hvis insolvensbehandleren har givet et tilsagn, skal vedkommende inden udlodning af aktiver og provenu som omhandlet i stk. 1 orientere de lokale kreditorer om påtænkte udlodninger. Hvis oplysningerne ikke stemmer overens med vilkårene for tilsagnet eller gældende lovgivning, kan enhver lokal kreditor anfægte en sådan udlodning ved retterne i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er blevet indledt, med henblik på at opnå en udlodning, der er i overensstemmelse med vilkårene for tilsagnet og den gældende lovgivning. I så fald finder der ikke udlodning sted, før retten har truffet afgørelse om anfægtelsen.

8. Lokale kreditorer har adgang til prøvelse ved retterne i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er blevet indledt, med henblik på at kræve, at insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen træffer alle nødvendige foranstaltninger, der er til rådighed i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er indledt, for at sikre, at vilkårene for tilsagnet overholdes.

9. Lokale kreditorer har desuden adgang til prøvelse ved retterne i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne være blevet indledt, med henblik på at kræve, at retten træffer afgørelse om anvendelse af foreløbige eller sikrende retsmidler for at sikre, at insolvensbehandleren overholder vilkårene for tilsagnet.

10. Insolvensbehandleren er ansvarlig for skade, som lokale kreditorer har lidt, som følge af insolvensbehandlerens manglende overholdelse af de forpligtelser og krav, der følger af denne artikel.

11. Med henblik på denne artikel anses en myndighed, der er etableret i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, og som i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF [1] er forpligtet til at sikre arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, for at være en lokal kreditor, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil.

Artikel 37

Ret til at indgive begæring om sekundær insolvensbehandling

1. Begæring om sekundær insolvensbehandling kan indgives af

a) insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen

b) enhver anden person eller myndighed, som er beføjet til at indgive begæringen om insolvensbehandling efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område begæringen om sekundær insolvensbehandling ønskes indgivet.

2. Hvis et tilsagn er blevet bindende i henhold til artikel 36, skal begæringen om sekundær insolvensbehandling indgives inden for 30 dage efter modtagelsen af meddelelsen om godkendelse af tilsagnet.

Artikel 38

Afgørelse om indledning af sekundær insolvensbehandling

1. Den ret, der har modtaget en begæring om indledning af sekundær insolvensbehandling, underretter omgående hovedinsolvensbehandlingens insolvensbehandler eller skyldner, der har bevaret sin rådighed, herom og giver denne mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til begæringen.

2. Hvis insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen har givet et tilsagn i henhold til artikel 36 indleder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede ret på anmodning af insolvensbehandleren ikke sekundær insolvensbehandling, hvis den finder det godtgjort, at tilsagnet i tilstrækkelig grad beskytter de lokale kreditorers almindelige interesser.

3. Hvis der er bevilget en midlertidig udsættelse af individuelle fuldbyrdelsesprocedurer for at åbne mulighed for forhandlinger mellem skyldneren og dennes kreditorer, kan retten på anmodning af insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, udsætte indledningen af sekundær insolvensbehandling i en periode på højst tre måneder, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til at beskytte de lokale kreditorers interesser.

Den i stk. 1 omhandlede ret kan træffe afgørelse om sikrende retsmidler for at beskytte de lokale kreditorers interesser ved at kræve, at insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, ikke fjerner eller afhænder aktiver i den medlemsstat, hvor vedkommendes forretningssted er beliggende, medmindre det sker i forbindelse med den normale drift af virksomheden. Retten kan også træffe andre foranstaltninger for at beskytte lokale kreditorers interesser under en udsættelse, medmindre dette er uforeneligt med de nationale civile retsplejeregler.

Udsættelsen af indledningen af sekundær insolvensbehandling ophæves af retten af egen drift eller på anmodning af en hvilken som helst kreditor, hvis der under udsættelsen er blevet indgået en aftale under de i første afsnit nævnte forhandlinger.

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36).

Udsættelsen kan ophæves af retten af egen drift eller på anmodning af en hvilken som helst kreditor, hvis den fortsatte udsættelse er til skade for kreditors rettigheder, navnlig hvis forhandlingerne er blevet forstyrret, eller det er blevet klart, at de ikke kan forventes at blive afsluttet, eller hvis insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, har overtrådt forbuddet mod at afhænde sine aktiver eller fjerne dem fra den medlemsstats område, hvor forretningsstedet er beliggende.

4. På anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan den i stk. 1 omhandlede ret indlede en anden type af de i bilag A angivne insolvensbehandlinger end den type, der oprindelig blev fremsat begæring om, forudsat at betingelserne for at indlede denne anden type insolvensbehandling i henhold til national lovgivning er opfyldt, og at denne type insolvensbehandling er den mest hensigtsmæssige for så vidt angår de lokale kreditorers interesser og sammenhængen mellem hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling. Artikel 34, andet punktum, finder anvendelse.

Artikel 39

Domstolsprøvelse af afgørelsen om at indlede sekundær insolvensbehandling

Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan anfægte afgørelsen om at indlede sekundær insolvensbehandling ved retterne i den medlemsstat, hvor der er indledt sekundær insolvensbehandling, med den begrundelse, at retten ikke har overholdt betingelserne og kravene i artikel 38.

Artikel 40

Forudbetaling til dækning af omkostninger

Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er begæret sekundær insolvensbehandling, kræver, at massen er tilstrækkelig til helt eller delvis at dække omkostningerne i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan den ret, der har modtaget begæringen, af rekvirenten kræve forudbetaling til dækning af omkostningerne eller passende sikkerhedsstillelse.

Artikel 41

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere

1. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen og insolvensbehandleren eller -behandlerne for sekundære insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner samarbejder med hinanden, i det omfang det ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på de respektive insolvensbehandlinger. Dette samarbejde kan tage en hvilken som helst form, herunder indgåelse af aftaler eller protokoller.

2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde skal insolvensbehandlerne:

a) så hurtigt som muligt give hinanden enhver oplysning, der kan være relevant for de andre insolvensbehandlinger, især om udviklingen i anmeldelsen eller prøvelsen af fordringer og ethvert skridt til redning eller rekonstruktion af skyldner eller til afslutning af insolvensbehandlingen, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til beskyttelse af fortrolige oplysninger

b) undersøge mulighederne for rekonstruktion af skyldner, og såfremt der er mulighed herfor, koordinere udarbejdelsen og gennemførelsen af en rekonstruktionsplan

c) koordinere forvaltningen af realiseringen eller anvendelsen af skyldnerens aktiver samt dennes forretninger; insolvensbehandleren for en sekundær insolvensbehandling skal tidligt give insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen lejlighed til at fremsætte forslag vedrørende realisation eller anvendelse af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling.

3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på situationer, hvor skyldneren i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling eller i en af de territoriale insolvensbehandlinger, der vedrører samme skyldner og indledes på samme tidspunkt, bevarer rådigheden over sine aktiver.

Artikel 42

Samarbejde og kommunikation mellem retter

1. For at lette koordineringen mellem hovedinsolvensbehandlingen, territoriale insolvensbehandlinger og sekundære insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner samarbejder en ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling, eller som har indledt insolvensbehandling, med enhver anden ret, hvortil der er indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling, eller som har indledt insolvensbehandling, i det omfang det ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne. Retterne kan med henblik herpå udpege en uafhængig person eller et uafhængigt organ, der handler efter deres anvisninger, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne.

2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan retterne eller en udpeget person eller et udpeget organ, der handler på deres vegne, jf. stk. 1, kommunikere direkte med hinanden eller direkte anmode om oplysninger eller bistand fra hinanden, forudsat at parternes processuelle rettigheder og oplysningernes fortrolige karakter respekteres.

3. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver måde, som retten finder egnet. Det kan navnlig vedrøre:

a) koordinering ved udpegelsen af insolvensbehandlerne

b) fremsendelse af oplysninger på enhver måde, som retten finder hensigtsmæssig

c) koordinering af forvaltningen af og tilsynet med skyldnerens aktiver og forretninger

d) koordinering af afholdelsen af retsmøder

e) koordinering ved godkendelsen af protokoller, hvor det er nødvendigt.

Artikel 43

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere og retter

1. For at lette koordineringen mellem hovedinsolvensbehandlingen og territoriale og sekundære insolvensbehandlinger indledt mod samme skyldner:

a) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for hovedinsolvensbehandlingen med enhver ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af sekundær insolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling

b) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for en territorial eller sekundær insolvensbehandling med den ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling, og

c) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for en territorial eller sekundær insolvensbehandling med den ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af en anden territorial eller sekundær insolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling,

i det omfang dette samarbejde og denne kommunikation ikke er uforenelig(t) med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, og ikke medfører nogen interessekonflikt.

2. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver egnet måde som f.eks. de måder, der er omhandlet i artikel 42, stk. 3.

Artikel 44

Udgifter til samarbejde og kommunikation

Kravene i artikel 42 og 43 må ikke medføre, at retter pålægger hinanden udgifter for samarbejde og kommunikation.

Artikel 45

Udøvelse af kreditorernes rettigheder

1. Enhver kreditor kan anmelde sine fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger.

2. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen og en sekundær insolvensbehandling anmelder i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget for, hvis dette tjener kreditorerne i sidstnævnte insolvensbehandling, idet kreditorerne dog, såfremt den lov, der finder anvendelse, giver hjemmel hertil, har ret til at modsætte sig en sådan anmeldelse eller til at trække anmeldelsen af deres fordringer tilbage.

3. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen eller en sekundær insolvensbehandling har ret til at deltage i en anden insolvensbehandling på samme måde som en kreditor, navnlig ved at deltage i kreditormøder.

Artikel 46

Udsættelse af realisationen af aktiver

1. Den ret, der har indledt den sekundære insolvensbehandling, udsætter helt eller delvis realisationen af aktiver på anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen. Retten kan i et sådant tilfælde kræve, at insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen træffer alle passende foranstaltninger for at sikre kreditorernes interesser i den sekundære insolvensbehandling og enkelte kreditorgruppers interesser. En sådan anmodning fra insolvensbehandleren kan kun afvises, hvis den åbenlyst er uden interesse for kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen. Udsættelsen af realisationen af aktiver kan kræves for højst tre måneder. Den kan forlænges for tidsrum af samme længde.

2. Den i stk. 1 omhandlede ret ophæver udsættelsen af realisationen af aktiver:

a) på anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen

b) på eget initiativ, på anmodning af en kreditor eller på anmodning af insolvensbehandleren for den sekundære insolvensbehandling, hvis denne foranstaltning ikke længere forekommer berettiget, navnlig henset til den interesse, kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling har heri.

Artikel 47

Insolvensbehandlerens beføjelse til at foreslå rekonstruktionsplaner

1. Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er indledt sekundær insolvensbehandling, åbner mulighed for at afslutte insolvensbehandlingen uden likvidation ved hjælp af en rekonstruktionsplan, en tvangsakkord eller en tilsvarende foranstaltning, har insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen beføjelse til at foreslå en sådan foranstaltning efter proceduren i denne medlemsstat.

2. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, såsom henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med en foranstaltning som omhandlet i stk. 1, der foreslås i forbindelse med en sekundær insolvensbehandling, har kun virkning over for den del af en skyldners aktiver, som ikke er omfattet af denne insolvensbehandling, hvis alle berørte kreditorer giver deres samtykke.

Artikel 48

Virkninger af afslutning af insolvensbehandling

1. Insolvensbehandlingens afslutning er ikke til hinder for, at en anden endnu uafsluttet insolvensbehandling af samme skyldner fortsættes, jf. dog artikel 49.

2. Hvis insolvensbehandling af en juridisk person eller et selskab i den medlemsstat, hvor denne juridiske person eller selskabet har sit registrerede hjemsted, ville føre til opløsning af den juridiske person eller selskabet, ophører denne juridiske person eller selskabet ikke med at eksistere, før alle andre insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner er afsluttet, eller insolvensbehandleren eller -behandlerne i sådanne sager har givet sit/deres samtykke til opløsningen.

Artikel 49

Overskud fra den sekundære insolvensbehandling

Hvis det ved realisationen af aktiver i den sekundære insolvensbehandling er muligt at betale samtlige fordringer, som er anerkendt under denne insolvensbehandling, skal den insolvensbehandler, der er udpeget for denne insolvensbehandling, omgående overføre overskydende aktiver til insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen.

Artikel 50

Efterfølgende indledning af hovedinsolvensbehandlingen

Indledes der insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, efter at en anden insolvensbehandling i en anden medlemsstat er indledt i henhold til artikel 3, stk. 2, finder artikel 41, 45, 46, 47 og 49 anvendelse på den først indledte insolvensbehandling, i det omfang gennemførelsen af denne insolvensbehandling tillader det.

Artikel 51

Ændring af sekundær insolvensbehandling

1. På anmodning fra insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan retten i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling er indledt, ændre den sekundære insolvensbehandling til en anden af de i bilag A anførte typer insolvensbehandlinger forudsat at betingelserne for at indlede denne type insolvensbehandling i henhold til national lovgivning er opfyldt, og denne type insolvensbehandling er den mest hensigtsmæssige for så vidt angår de lokale kreditorers interesser og sammenhængen mellem hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling.

2. Retten kan, når den behandler den i stk. 1 omhandlede anmodning, indhente oplysninger fra insolvensbehandlere, der er involveret i begge insolvensbehandlinger.

Artikel 52

Sikrende retsmidler

Når retten i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, udpeger en midlertidig kurator for at sikre en skyldners aktiver, har denne midlertidige kurator beføjelse til at anmode om, at der træffes alle foranstaltninger til bevarelse eller sikring af den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med denne anden medlemsstats lovgivning, i tidsrummet mellem indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling og afgørelsen om indledning af insolvensbehandling.

KAPITEL IV

UNDERRETNING AF KREDITORER OG ANMELDELSE AF FORDRINGER

Artikel 53

Ret til at anmelde fordringer

Enhver udenlandsk kreditor kan anmelde fordringer i forbindelse med insolvensbehandlingen ved brug af ethvert kommunikationsmiddel, som tillades anvendt ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Der er ikke pligt til at lade sig bistå af en advokat alene for at anmelde fordringer.

Artikel 54

Pligt til at underrette kreditorerne

1. Så snart der indledes insolvensbehandling i en medlemsstat, underretter retten i denne medlemsstat eller den af den pågældende ret udpegede insolvensbehandler straks de kendte udenlandske kreditorer.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning, som foretages ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, skal bl.a. indeholde oplysninger om de frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, det organ eller den myndighed, der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer, og eventuelle øvrige foranstaltninger. Det skal ligeledes fremgå af denne meddelelse, om kreditorer med privilegerede krav eller tinglig sikkerhed behøver at anmelde deres fordring. Meddelelsen skal også indeholde en kopi af den standardformular til anmeldelse af fordringer, der er omhandlet i artikel 55, eller oplysninger om, hvor formularen findes.

3. De i denne artikels stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger gives på den standardformular, der indføres i henhold til artikel 88. Formularen offentliggøres på den europæiske e-justiceportal og bærer titlen »Meddelelse om indledning af insolvensbehandling« på alle EU-institutioners officielle sprog. Den fremsendes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller på et andet sprog, som denne stat har accepteret i overensstemmelse med artikel 55, stk. 5, hvis dette sprog antages at være lettere forståeligt for de udenlandske kreditorer.

4. I forbindelse med insolvensbehandling af fysiske personer, der ikke er erhvervsdrivende, er det ikke obligatorisk at benytte den standardformular, der er omhandlet i denne artikel, hvis kreditorer ikke er forpligtet til at anmelde deres fordringer for at få deres fordringer taget i betragtning i insolvensbehandlingen.

Artikel 55

Fremgangsmåde for anmeldelse af fordringer

1. Enhver udenlandsk kreditor kan til anmeldelse af sin fordring benytte den standardanmeldelsesformular, der indføres i henhold til artikel 88. Denne formular har titlen »Anmeldelse af fordringer« på alle EU-institutionernes officielle sprog.

2. Standardanmeldelsesformularen i stk. 1 skal omfatte følgende oplysninger:

a) navn, postadresse, eventuel e-mailadresse, eventuelt personligt identifikationsnummer og bankoplysninger på den i stk. 1 omhandlede udenlandske kreditor

b) fordringens størrelse med angivelse af hovedstol og eventuelle renter, datoen for dens opståen og forfaldsdatoen, hvis disse datoer er forskellige

c) hvis der gøres krav på renter, rentesatsen, uanset om den er af juridisk eller kontraktmæssig art, for hvilken periode renterne kræves, og det kapitaliserede rentebeløb

d) hvis der gøres krav på udgifter, der er opstået i forbindelse med, at en fordring gøres gældende inden indledningen af insolvensbehandling, størrelsen af disse udgifter og specificering heraf

e) fordringens art

f) om der gøres krav på status som privilegeret kreditor og grundlaget for dette krav

g) om der påberåbes tinglig sikkerhed eller ejendomsforbehold i forbindelse med fordringen, og i så fald hvilke aktiver den påberåbte sikkerhed omfatter, hvornår denne sikkerhed blev givet, og, hvis den er registreret, registreringsnummeret, og

h) om der gøres krav på modregning, og i så fald størrelsen af de gensidige fordringer, der eksisterer på datoen for indledningen af insolvensbehandlingen, hvornår de opstod, og fordringens beløb angivet efter modregning.

Sammen med standardanmeldelsesformularen indgives kopier af eventuel dokumentation.

3. Standardanmeldelsesformularen skal oplyse, at det ikke er obligatorisk at oplyse kreditorens bankoplysninger og personlige identifikationsnummer, jf. stk. 2, litra a).

4. Når en kreditor anmelder sin fordring på andre måder end via den i stk. 1 omhandlede standardformular, skal fordringen indeholde de i stk. 2 omhandlede oplysninger.

5. Fordringer kan anmeldes på ethvert af EU-institutionernes officielle sprog. Retten, insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan kræve, at kreditor medsender en oversættelse til det officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller til et andet sprog, som denne medlemsstat har oplyst, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, om den accepterer et andet af EU-institutionernes officielle sprog end sit eget sprog til anmeldelse af fordringer.

6. Fordringer skal anmeldes inden for den frist, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. For udenlandske kreditorer må denne frist ikke være under 30 dage efter bekendtgørelsen af insolvensbehandlingens indledning i insolvensregistret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Hvis en medlemsstat gør brug af artikel 24, stk. 4, må denne frist ikke være under 30 dage efter underretningen af en kreditor i henhold til artikel 54.

7. Hvis retten, insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, er i tvivl med hensyn til en fordring, der er anmeldt i overensstemmelse med denne artikel, skal han give kreditor mulighed for at fremlægge yderligere dokumentation for fordringen og dens størrelse.

KAPITEL V

INSOLVENSBEHANDLING AF MEDLEMMER AF EN KONCERN

AFDELING 1

Samarbejde og kommunikation

Artikel 56

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere

1. Når en insolvensbehandling vedrører to eller flere medlemmer af samme koncern, samarbejder den insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af koncernen, med enhver insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, i det omfang et sådant samarbejde er hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på sådanne insolvensbehandlinger, og ikke medfører nogen interessekonflikt. Dette samarbejde kan tage en hvilken som helst form, herunder indgåelse af aftaler eller protokoller.

2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde skal insolvensbehandlerne:

a) hurtigst muligt give hinanden enhver oplysning, der kan være relevant for de andre insolvensbehandlinger, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til beskyttelse af fortrolige oplysninger

b) overveje, om der er mulighed for at koordinere forvaltningen af og tilsynet med de koncernmedlemmer, der er under insolvensbehandling, og hvis dette er tilfældet, koordinere denne forvaltning og dette tilsyn

c) overveje, om der er mulighed for rekonstruktion af koncernmedlemmer, der er under insolvensbehandling, og hvis dette er tilfældet, koordinere forslag til og forhandlinger om en samordnet rekonstruktionsplan.

Med henblik på litra b) og c) kan alle eller nogle af de i stk. 1 omhandlede insolvensbehandlere aftale, at en af de udpegede insolvensbehandlere skal tillægges yderligere beføjelser, når de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne åbner mulighed for en sådan aftale. De kan også aftale at fordele visse opgaver mellem sig, når de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, åbner mulighed for en sådan fordeling af opgaver.

Artikel 57

Samarbejde og kommunikation mellem retter

1. Når en insolvensbehandling vedrører to eller flere medlemmer af den samme koncern, samarbejder en ret, som har indledt en sådan insolvensbehandling, med alle andre retter, hvortil der er indgivet begæring om insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, eller som har indledt en sådan insolvensbehandling, i det omfang et sådant samarbejde er hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingerne og ikke medfører nogen interessekonflikt. Retterne kan med henblik herpå udpege en uafhængig person eller et uafhængigt organ, der skal handle efter deres anvisninger, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingerne.

2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan retterne eller en udpeget person eller et udpeget organ, der handler på deres vegne, jf. stk. 1, kommunikere direkte med hinanden eller direkte anmode om oplysninger eller bistand fra hinanden, forudsat at parternes processuelle rettigheder og oplysningernes fortrolige karakter respekteres.

3. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver måde, som retten finder egnet. Det kan navnlig vedrøre:

a) koordinering ved udpegelsen af insolvensbehandlerne

b) fremsendelse af oplysninger på enhver måde, som retten finder hensigtsmæssig

c) koordinering af forvaltningen af og tilsynet med koncernmedlemmernes aktiver og forretninger

d) koordinering af afholdelsen af retsmøder

e) koordinering ved godkendelsen af protokoller, hvor det er nødvendigt.

Artikel 58

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere og retter

En insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af en koncern,

a) skal samarbejde og kommunikere med enhver ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, eller som har indledt en sådan insolvensbehandling, og

b) kan anmode denne ret om oplysninger angående insolvensbehandlingen af et andet medlem af koncernen eller anmode om bistand i den insolvensbehandling, han er udpeget til at forestå,

i det omfang et sådant samarbejde og en sådan kommunikation er hensigtsmæssige for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke medfører nogen interessekonflikt og ikke er uforenelige med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen.

Artikel 59

Udgifter til samarbejde og kommunikation ved insolvensbehandling af et medlem af en koncern

Udgifterne til samarbejde og kommunikation som omhandlet i artikel 56-60, som en insolvensbehandler eller en ret pådrager sig, anses for udgifter og omkostninger forbundet med insolvensbehandlingen.

Artikel 60

Insolvensbehandlerens beføjelser ved insolvensbehandling af et medlem af en koncern

1. En insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af en koncern, kan, i det omfang dette er hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling,

a) høres i enhver insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern

b) anmode om udsættelse af alle foranstaltninger, der er forbundet med realisationen af aktiver i en insolvensbehandling af ethvert andet medlem af samme koncern, forudsat at

   i) der i henhold til artikel 56, stk. 2, litra c), er foreslået en rekonstruktionsplan for alle eller nogle af de medlemmer af koncernen, der er under insolvensbehandling, og der er rimelige chancer for, at den lykkes

   ii) en sådan udsættelse er nødvendig for at sikre, at rekonstruktionsplanen gennemføres korrekt

   iii) rekonstruktionsplanen vil være til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, og

   iv) hverken den insolvensbehandling, hvortil den i stk. 1 omhandlede insolvensbehandler er udpeget, eller den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, er omfattet af koordinering i henhold til afdeling 2 i dette kapitel

c) anmode om indledning af koordineret behandling af en koncern i overensstemmelse med artikel 61.

2. Den ret, der har indledt insolvensbehandlingen, jf. stk. 1, litra b), udsætter helt eller delvis alle foranstaltninger, der er forbundet med realisationen af aktiver i insolvensbehandlingen, hvis den finder det godtgjort, at betingelserne i stk. 1, litra b), er opfyldt.

Inden retten afsiger kendelse om udsættelse, skal den høre den insolvensbehandler, der er udpeget i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører. Der kan afsiges kendelse om udsættelse for en hvilken som helst periode på højst tre måneder, som retten skønner passende, og som er forenelig med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen.

Den ret, der udsætter behandlingen, kan kræve, at den i stk. 1 omhandlede insolvensbehandler træffer enhver egnet foranstaltning, der er til rådighed i den nationale lovgivning, for at sikre kreditorernes interesser i insolvensbehandlingen.

Retten kan forlænge udsættelsens varighed med en tilsvarende yderligere periode eller tilsvarende yderligere perioder, som den skønner passende, og som er forenelige med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen, forudsat at de betingelser, der er nævnt i stk. 1, litra b), nr. ii)–iv), fortsat er opfyldt, og den samlede varighed af udsættelsen (den indledende periode sammen med eventuelle forlængelser), ikke overstiger seks måneder.

AFDELING 2:

Koordinering

Underafdeling 1

Procedure

Artikel 61

Begæring om indledning af koordineret behandling af en koncern

1. Der kan begæres koordineret behandling af en koncern ved enhver ret, der har kompetence med hensyn til insolvensbehandling af et medlem af koncernen af en insolvensbehandler, som er udpeget til en insolvensbehandling, der er indledt vedrørende et medlem af koncernen.

2. Den i stk. 1 omhandlede begæring fremsættes i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse på den insolvensbehandling, hvortil insolvensbehandleren er udpeget.

3. Den i stk. 1 omhandlede begæring ledsages af:

a) et forslag til den person, der skal udnævnes som koordinator for koncernen (»koordinatoren«), oplysninger om vedkommendes berettigelse i henhold til artikel 71, oplysninger om vedkommendes kvalifikationer samt vedkommendes skriftlige samtykke til at fungere som koordinator

b) en oversigt over den foreslåede koncernkoordinering og navnlig begrundelserne for, at betingelserne i artikel 63, stk. 1, er opfyldt

c) en liste over de insolvensbehandlere, der er udpeget i forhold til medlemmerne af koncernen og, hvis det er relevant, de retter og kompetente myndigheder, der er involveret i insolvensbehandlingen af koncernmedlemmerne

d) en oversigt over de anslåede omkostninger ved den foreslåede koncernkoordinering og en beregning af den andel af disse omkostninger, der skal betales af hvert koncernmedlem.

Artikel 62

Prioritetsregel

Hvis der fremsættes begæring om koordineret behandling af en koncern ved retter i forskellige medlemsstater, erklærer enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, sig inkompetent til fordel for denne ret, jf. dog artikel 66.

Artikel 63

Meddelelse fra den ret, hvor begæringen er modtaget

1. Den ret, der har modtaget en begæring om at indlede koordineret behandling af en koncern, giver hurtigst muligt meddelelse om begæringen om at indlede koordineret behandling af en koncern samt om den foreslåede koordinator til de insolvensbehandlere, som er udpeget i forhold til medlemmerne af koncernen som anført i begæringen i artikel 61, stk. 3, litra c), hvis den finder det godtgjort, at

a) indledning af en sådan behandling er hensigtsmæssig for at lette en effektiv insolvensbehandling med hensyn til de forskellige koncernmedlemmer

b) ingen kreditor til et medlem af koncernen, der forventes at deltage i behandlingen, sandsynligvis vil blive ringere stillet økonomisk af, at det pågældende medlem medtages i denne behandling

c) den foreslåede koordinator opfylder kravene i artikel 71.

2. Den meddelelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, opstiller de elementer, der er omhandlet i artikel 61, stk. 3, litra a)-d).

3. Den meddelelse, der er omhandlet i stk. 1, sendes som rekommanderet forsendelse, der attesteres ved et modtagelsesbevis.

4. Den ret, hvor begæringen er modtaget, giver de insolvensbehandlere, der er involveret, mulighed for at fremsætte bemærkninger.

Artikel 64

Indsigelser fra insolvensbehandlere

1. En insolvensbehandler, der er udpeget vedrørende et medlem af en koncern, kan gøre indsigelse mod:

a) medtagelsen i den koordinerede behandling af en koncern af den insolvensbehandling, hvortil vedkommende er udpeget, eller

b) den person, som er foreslået som koordinator.

2. Indsigelser i henhold til denne artikels stk. 1 indgives til den ret, som er omhandlet i artikel 63 inden for 30 dage, efter at insolvensbehandleren, jf. nærværende artikels stk. 1, har modtaget meddelelse om begæringen om at indlede koordineret behandling af en koncern.

Indsigelsen kan ske ved hjælp af den standardformular, der indføres i henhold til artikel 88.

3. Inden der træffes afgørelse om at deltage eller undlade at deltage i koordineringen i henhold til stk. 1, litra a), skal en insolvensbehandler indhente enhver godkendelse, som kan være påkrævet i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den insolvensbehandling, som vedkommende er blevet udpeget til, er indledt.

Artikel 65

Konsekvenser af en indsigelse mod medtagelsen i koncernkoordineringen

1. Hvis en insolvensbehandler har gjort indsigelse mod medtagelsen af den behandling, som vedkommende er blevet udpeget til i den koordinerede behandling af koncernen, medtages denne behandling ikke i den koordinerede behandling af koncernen.

2. Rettens beføjelser, som omhandlet i artikel 68, eller koordinatorens beføjelser i forbindelse med den pågældende behandling har ingen virkning for det pågældende medlem og indebærer ingen omkostninger for det pågældende medlem.

Artikel 66

Valg af ret med henblik på koordineret behandling af en koncern

1. Hvis mindst to tredjedele af alle de insolvensbehandlere, der er udpeget til insolvensbehandling af medlemmerne af koncernen, har aftalt, at en ret i en anden medlemsstat, der har kompetence, er den mest hensigtsmæssige ret til indledning af koordineret behandling af en koncern, har denne ret enekompetence.

2. Valget af ret foretages ved fælles skriftlig aftale eller mundtligt med skriftlig bekræftelse. Det kan foretages indtil det tidspunkt, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt i henhold til artikel 68.

3. Enhver anden ret end den, der har modtaget begæringen i henhold til stk. 1, erklærer sig inkompetent til fordel for denne ret.

4. Begæringen om indledning af koordineret behandling af koncernen indgives til den ret, der er indgået aftale om i henhold til artikel 61.

Artikel 67

Konsekvenser af indsigelser mod den foreslåede koordinator

Hvis der er modtaget indsigelser mod den person, der er foreslået som koordinator, fra en insolvensbehandler, der ikke også gør indsigelse mod medtagelsen i den koordinerede behandling af en koncern af det medlem, vedrørende hvilket insolvensbehandleren er blevet udpeget, kan retten afstå fra at udpege den pågældende person og opfordre den insolvensbehandler, der gør indsigelse, til at forelægge en ny anmodning i overensstemmelse med artikel 61, stk. 3.

Artikel 68

Afgørelse om indledning af koordineret behandling af en koncern

1. Efter udløbet af den i artikel 64, stk. 2, nævnte periode kan retten indlede koordineret behandling af en koncern, hvis den finder det godtgjort, at betingelserne i artikel 63, stk. 1, er opfyldt. I et sådant tilfælde skal retten:

a) udpege en koordinator

b) træffe afgørelse om koordinationens profil, og

c) træffe afgørelse om de anslåede omkostninger og den andel, der skal betales af koncernmedlemmerne.

2. Den afgørelse, der indleder koordineret behandling af en koncern, meddeles de deltagende insolvensbehandlere og koordinatoren.

Artikel 69

Insolvensbehandleres efterfølgende indtræden

1. I overensstemmelse med national lovgivning kan en insolvensbehandler efter den af retten trufne afgørelse, jf. artikel 68, anmode om, at den insolvensbehandling, som vedkommende er udpeget til, medtages, hvis

a) der har været en indsigelse mod medtagelsen af insolvensbehandlingen i den koordinerede behandling af koncernen, eller

b) insolvensbehandlingen af et medlem af koncernen er indledt, efter at retten har indledt den koordinerede behandling af koncernen.

2. Koordinatoren kan imødekomme en sådan anmodning efter høring af de insolvensbehandlere, der er involveret, jf. dog stk. 4, hvis

a) han under hensyntagen til den fase, som den koordinerede behandling af koncernen har nået på tidspunktet for anmodningen, finder det godtgjort, at kriterierne i artikel 63, stk. 1, litra a) og b), er opfyldt, eller

b) alle de insolvensbehandlere, der er involveret, når til enighed, med forbehold af betingelserne i deres nationale lovgivning.

3. Koordinatoren underretter retten og de deltagende insolvensbehandlere om sin beslutning i henhold til stk. 2 og om begrundelserne herfor.

4. En deltagende insolvensbehandler eller en insolvensbehandler, som har fået afslag på sin anmodning om medtagelse i den koordinerede behandling af en koncern, kan anfægte den i stk. 2 omhandlede afgørelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt.

Artikel 70

Anbefalinger og koncernkoordineringsplan

1. Når insolvensbehandlere gennemfører deres insolvensbehandling, skal de overveje anbefalingerne fra koordinatoren og indholdet i koncernkoordineringsplanen, jf. artikel 72, stk. 1.

2. En insolvensbehandler er ikke forpligtet til helt eller delvis at følge koordinatorens anbefalinger eller koncernkoordineringsplanen.

Følger insolvensbehandleren ikke koordinatorens anbefalinger eller koncernkoordineringsplanen skal vedkommende give en begrundelse herfor til de personer eller organer, som vedkommende refererer til i henhold til sin nationale lovgivning, og til koordinatoren.

Underafdeling 2

Generelle bestemmelser

Artikel 71

Koordinatoren

1. Koordinatoren skal være en person, der i henhold til en medlemsstats lovgivning har ret til at fungere som insolvensbehandler.

2. Koordinatoren må ikke være en af de insolvensbehandlere, der er udpeget til at handle vedrørende et koncernmedlem, og må ikke have nogen interessekonflikt i forhold til koncernmedlemmerne, deres kreditorer og de insolvensbehandlere, der er udpeget vedrørende koncernmedlemmerne.

Artikel 72

Koordinatorens opgaver og rettigheder

1. Koordinatoren

a) fastsætter og udarbejder anbefalinger til den koordinerede gennemførelse af insolvensbehandlingen,

b) foreslår en koncernkoordineringsplan, der fastsætter, beskriver og anbefaler en omfattende række hensigtsmæssige foranstaltninger, der skal sikre en integreret tilgang til afhjælpning af koncernmedlemmernes insolvens. Planen kan navnlig indeholde forslag til

   i) de foranstaltninger, der skal træffes for at genoprette de økonomiske præstationer og den finansielle soliditet hos koncernen eller en del heraf

   ii) bilæggelse af tvister inden for koncernen, hvad angår transaktioner og anfægtelsessøgsmål inden for koncernen

   iii) aftaler mellem insolvensbehandlere for de insolvente koncernmedlemmer.

2. Koordinatoren kan også

a) høres og deltage i enhver insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, bl.a. ved deltagelse i kreditormøder,

b) mægle i tvister mellem to eller flere insolvensbehandlere for koncernmedlemmer,

c) fremlægge og redegøre for sin koncernkoordineringsplan for de personer eller organer, som vedkommende skal referere til i henhold til sin nationale lovgivning,

d) anmode om oplysninger fra enhver insolvensbehandler vedrørende et koncernmedlem, hvis disse oplysninger er eller kan være nyttige ved fastlæggelsen og udarbejdelsen af strategier og foranstaltninger til koordinering af insolvensbehandlingen, og

e) anmode om udsættelse af den indledte insolvensbehandling af ethvert koncernmedlem for en periode på op til seks måneder, forudsat at en sådan udsættelse er nødvendig for at sikre, at planen gennemføres korrekt og vil være til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, hvor der er anmodet om udsættelse, eller anmode om ophævelse af en eksisterende udsættelse. En sådan anmodning fremsættes til den ret, der indledte den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører.

3. Den plan, der er omhandlet i stk. 1, litra b), må ikke indeholde anbefalinger vedrørende en konsolidering af insolvensbehandlingen eller boet, der er under insolvensbehandling.

4. Koordinatorens opgaver og rettigheder som defineret i henhold til denne artikel omfatter ikke de koncernmedlemmer, der ikke deltager i en koordineret insolvensbehandling af en koncern.

5. Koordinatoren udfører sine opgaver på upartisk vis og med den fornødne omhu.

6. Hvis koordinatoren finder, at udførelsen af vedkommendes opgaver kræver en betydelig stigning i omkostningerne i forhold til det skøn over omkostninger, der er anført i artikel 61, stk. 3, litra d), og under alle omstændigheder, hvis udgifterne overstiger 10 % af de anslåede omkostninger, skal koordinatoren

a) straks underrette de deltagende insolvensbehandlere og

b) søge forudgående godkendelse fra den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern.

Artikel 73

Sprog

1. Koordinatoren kommunikerer med et deltagende koncernmedlems insolvensbehandler på det sprog, der aftales med insolvensbehandleren eller, hvis intet er aftalt, på det officielle sprog eller et af EU-institutionernes officielle sprog, som anvendes af den ret, der har indledt insolvensbehandlingen af det pågældende koncernmedlem.

2. Koordinatoren kommunikerer med en ret på det officielle sprog, som finder anvendelse på denne ret.

Artikel 74

Samarbejde mellem insolvensbehandlerne og koordinatoren

1. Insolvensbehandlere, der er udpeget i forhold til medlemmer af en koncern, og koordinatoren samarbejder med hinanden i det omfang, et sådant samarbejde ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på den respektive insolvensbehandling.

2. Insolvensbehandlere meddeler navnlig alle de oplysninger, der er relevante for, at koordinatoren kan udføre sine opgaver.

Artikel 75

Tilbagekaldelse af udpegelsen af koordinatoren

Retten tilbagekalder udpegelsen af koordinatoren af egen drift eller på anmodning af insolvensbehandleren for et deltagende koncernmedlem, hvis

a) koordinatoren handler til skade for et deltagende koncernmedlems kreditorer, eller

b) koordinatoren ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til dette kapitel.

Artikel 76

Skyldner, der har bevaret sin rådighed

De bestemmelser, der i henhold til dette kapitel finder anvendelse på insolvensbehandleren, finder også, hvor det er relevant, anvendelse på den skyldner, der har bevaret sin rådighed.

Artikel 77

Omkostninger og fordeling

1. Vederlaget til koordinatoren skal være tilstrækkeligt, stå i forhold til de opgaver, der er udført, og afspejle rimelige udgifter.

2. Når koordinatoren har fuldført sine opgaver, fastlægger han den endelige opgørelse af omkostningerne og den andel, der skal betales af hvert medlem, og indsender denne erklæring til hver deltagende insolvensbehandler og til den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern.

3. Er der ikke gjort indsigelse fra insolvensbehandleren senest 30 dage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede erklæring, anses de omkostninger og den andel, der skal betales af hvert medlem, for at være aftalt. Erklæringen indgives til den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern, med henblik på bekræftelse.

4. I tilfælde af indsigelse, træffer den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern, på anmodning af koordinatoren eller en deltagende insolvensbehandler afgørelse om de omkostninger og den andel, der skal betales af hvert medlem i overensstemmelse med kriterierne i denne artikels stk. 1 og under hensyntagen til det skøn over omkostninger, der er nævnt i artikel 68, stk. 1, og, hvis det er relevant, artikel 72, stk. 6.

5. En deltagende insolvensbehandler kan anfægte den i stk. 4 omhandlede afgørelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor den koordinerede insolvensbehandling af koncernen er indledt.

KAPITEL VI

DATABESKYTTELSE

Artikel 78

Databeskyttelse

1. Nationale regler til gennemførelse af direktiv 95/46/EF finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af denne forordning, forudsat at behandlingerne i artikel 3, stk. 2, i direktiv 95/46/EF ikke berøres.

2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på Kommissionens behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning.

Artikel 79

Medlemsstaternes ansvar med hensyn til behandling af personoplysninger i nationale insolvensregistre

1. Hver medlemsstat orienterer Kommissionen om navnet på den fysiske eller juridiske person, offentlige myndighed, institution eller ethvert andet organ, som er udpeget i national lovgivning til at udøve funktioner som registeransvarlig i overensstemmelse med artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF med henblik på offentliggørelse i den europæiske e-justiceportal.

2. Medlemsstaterne sørger for, at tekniske foranstaltninger til sikring af beskyttelsen af de personoplysninger, der behandles i deres nationale insolvensregistre som omhandlet i artikel 24, gennemføres.

3. Medlemsstaterne er ansvarlige for at kontrollere, at den registeransvarlige, som er udpeget i national lovgivning i overensstemmelse med artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF, sikrer overholdelse af principperne vedrørende oplysningernes pålidelighed, navnlig rigtighed og ajourføring af oplysninger, der opbevares i nationale insolvensregistre.

4. Medlemsstaterne er i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF ansvarlige for indsamling og opbevaring af oplysninger i nationale databaser og for afgørelser, der træffes, om at gøre sådanne oplysninger tilgængelige i det sammenkoblede register, som der er adgang til via den europæiske e-justiceportal.

5. Som led i de oplysninger, der bør stilles til rådighed for registrerede med henblik på at sætte dem i stand til at udøve deres rettigheder, og navnlig retten til sletning af oplysninger, underretter medlemsstaterne de registrerede om den tilgængelighedsperiode, som er fastsat for personlige oplysninger, der opbevares i insolvensregistre.

Artikel 80

Kommissionens ansvar i forbindelse med behandling af personoplysninger

1. Kommissionen udøver sine beføjelser som registeransvarlig i medfør af artikel 2, litra d), i forordning (EF) nr. 45/2001 i overensstemmelse med de respektive ansvarsområder, der defineres i denne artikel.

2. Kommissionen fastlægger de nødvendige politikker og anvender de nødvendige tekniske løsninger for at udføre de opgaver, der hører under den registeransvarliges ansvarsområde.

3. Kommissionen gennemfører de tekniske foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre beskyttelse af personoplysninger under forsendelse, navnlig fortrolighed og integritet af enhver overførsel til og fra den europæiske e-justiceportal.

4. Kommissionens forpligtelser berører ikke medlemsstaternes og andre organers ansvar for indhold og drift af de sammenkoblede nationale databaser, som de driver.

Artikel 81

Oplysningspligt

Uden at det berører de oplysninger, der skal gives til de registrerede i henhold til artikel 11 og 12 i forordning (EF) nr. 45/2001, orienterer Kommissionen ved offentliggørelse gennem den europæiske e-justiceportal de registrerede om sin rolle i forbindelse med behandling af oplysningerne og formålene med behandlingen af disse oplysninger.

Artikel 82

Opbevaring af personoplysninger

For så vidt angår oplysninger fra sammenkoblede nationale databaser må der ikke opbevares personoplysninger vedrørende registrerede i den europæiske e-justiceportal. Alle sådanne oplysninger skal opbevares i de nationale databaser, der drives af medlemsstaterne eller af andre organer.

Artikel 83

Adgang til personoplysninger via den europæiske e-justiceportal

Personoplysninger, der opbevares i de nationale insolvensregistre, der er omhandlet i artikel 24, skal være tilgængelige via den europæiske e-justiceportal, så længe de er tilgængelige i henhold til national lovgivning.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 84

Tidsmæssig anvendelse

1. Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter … (*). Retshandler foretaget af en skyldner inden nævnte dato er fortsat underlagt den lovgivning, der var gældende for dem på det tidspunkt, hvor de blev foretaget.

2. Uanset nærværende forordnings artikel 91 finder forordning (EF) nr. 1346/2000 fortsat anvendelse på insolvensbehandlinger, der falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde, og som er indledt inden den … (*).

Artikel 85

Forholdet til konventioner

1. Denne forordning træder på de sagsområder, som den vedrører, og i forholdet mellem medlemsstaterne i stedet for de konventioner, der er indgået mellem to eller flere medlemsstater, navnlig:

a) konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899

b) konventionen mellem Belgien og Østrig om konkurs, akkord og betalingshenstand (med tillægsprotokol af 13. juni 1973), undertegnet i Bruxelles den 16. juli 1969

c) konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925

d) traktaten mellem Tyskland og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Wien den 25. maj 1979

e) konventionen mellem Frankrig og Østrig om domstolskompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs, undertegnet i Wien den 27. februar 1979

f) konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930

g) konventionen mellem Italien og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Rom den 12. juli 1977

h) konventionen mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962

i) konventionen mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Belgien om gensidig fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bruxelles den 2. maj 1934

j) konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om konkurs, undertegnet i København den 7. november 1933

k) den europæiske konvention om visse internationale aspekter af konkurs, undertegnet i Istanbul den 5. juni 1990

l) konventionen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Kongeriget Grækenland om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, undertegnet i Athen den 18. juni 1959

(*) Datoen for anvendelsen af denne forordning.

m) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt ved handelsvoldgift, undertegnet i Beograd den 18. marts 1960

n) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Italien om gensidigt samarbejde om civilsager og administrative sager, undertegnet i Rom den 3. december 1960

o) aftalen mellem Den Socialistiske Folkerepublik Jugoslavien og Kongeriget Belgien om gensidigt samarbejde om civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Beograd den 24. september 1971

p) konventionen mellem Jugoslaviens og Frankrigs regeringer om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Paris den 18. maj 1971

q) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 22. oktober 1980 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Grækenland

r) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 23. april 1982 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Cypern

s) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiets regering og Republikken Frankrigs regering om gensidig retshjælp, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i civilretlige, familieretlige og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 10. maj 1984 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Frankrig

t) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Den Italienske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Prag den 6. december 1985 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Italien

u) aftalen mellem Republikken Letland, Republikken Estland og Republikken Litauen om gensidig retshjælp og retsforhold, undertegnet i Tallinn den 11. november 1992

v) aftalen mellem Estland og Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Tallinn den 27. november 1998

w) aftalen mellem Republikken Litauen og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Warszawa den 26. januar 1993

x) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bukarest den 19. oktober 1972

y) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Franske Republik om gensidig retshjælp i civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 5. november 1974

z) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 10. april 1976

aa) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 29. april 1983

ab) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgariens regering og Den Franske Republiks regering om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Sofia den 18. januar 1989

ac) traktaten mellem Rumænien og Den Tjekkiske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 11. juli 1994

ad) traktaten mellem Rumænien og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 15. maj 1999.

2. De konventioner, der er nævnt i stk. 1, bevarer deres retsvirkning for så vidt angår procedurer, som er indledt inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse:

a) i en medlemsstat, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser på det konkursretlige område, som måtte følge af en konvention, som denne medlemsstat har indgået med et eller flere tredjelande inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000

b) i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser i forbindelse med konkurs og likvidation af insolvente selskaber, som måtte følge af aftaler med Commonwealth, der eksisterede på tidspunktet for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000.

Artikel 86

Oplysninger om medlemsstaternes og Unionens insolvenslovgivning

1. Medlemsstaterne fremsender inden for rammerne af det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, der blev oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF ([1]), og med henblik på at stille disse oplysninger til rådighed for offentligheden, en kort beskrivelse af deres nationale lovgivning og de nationale procedurer vedrørende insolvens, især med hensyn til de i artikel 7, stk. 2, omhandlede forhold.

2. Medlemsstaterne opdaterer regelmæssigt de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

3. Kommissionen gør oplysninger vedrørende denne forordning tilgængelige for offentligheden.

Artikel 87

Etablering af registersammenkoblingen

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om etablering af sammenkoblingen af insolvensregistre som omhandlet i artikel 25. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 89, stk. 3.

Artikel 88

Udarbejdelse og senere ændring af standardformularer

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter til udarbejdelse og om nødvendigt ændring af de formularer, der er omhandlet i artikel 27 stk. 4, artikel 54 og 55 samt artikel 64, stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 89, stk. 2.

Artikel 89

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 90

Revisionsklausul

1. Senest den … (*) og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om denne forordnings anvendelse. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af denne forordning.

2. Senest den … (**) forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af den koordinerede insolvensbehandling af koncerner. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af denne forordning.

3. Senest den 1. januar 2016 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en undersøgelse af de grænseoverskridende spørgsmål i forbindelse med ansvar og rettighedsfrakendelse for virksomhedsledere.

4. Senest den … (***) forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en undersøgelse af spørgsmålet om misbrug i form af forumshopping.

([1]) Rådets beslutning 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25).

(*) Ti år efter datoen for anvendelsen af nærværende forordning.

(**) Fem år efter datoen for anvendelsen af nærværende forordning.

(***) Tre år efter datoen for anvendelsen af nærværende forordning.

Artikel 91

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 1346/2000 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til nærværende forordning og læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag D til nærværende forordning.

Artikel 92

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den … (*), med undtagelse af:

a) artikel 86, der anvendes fra den … (**)

b) artikel 24, stk. 1, der anvendes fra den … (***), og

c) artikel 25, der anvendes fra den … (****).

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i ……, den ……

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
…	…
Formand	*Formand*

(*) 24 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.
(**) 12 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.
(***) 36 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.
(****) 48 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.

BILAG A

Insolvensbehandlinger som omhandlet i artikel 2, nr. 4)

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite

— De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif

— De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/ La réorganisation judiciaire par accord amiable

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs

— Reorganizace

— Oddlužení

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren

— Das Insolvenzverfahren

EESTI

— Pankrotimenetlus

— Võlgade ümberkujundamise menetlus

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up by the court

— Bankruptcy

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent —

— Winding-up in bankruptcy of partnerships

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

— Examinership

— Debt Relief Notice

— Debt Settlement Arrangement

— Personal Insolvency Arrangement

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία

— Σχέδιο αναδιοργάνωσης

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου

— Διαδικασία Εξυγίανσης

ESPAÑA

— Concurso

— Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación

— Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago

— Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio

FRANCE

— Sauvegarde

— Sauvegarde accélérée

— Sauvegarde financière accélérée

— Redressement judiciaire

— Liquidation judiciaire

HRVATSKA

— Stečajni postupak

ITALIA

— Fallimento

— Concordato preventivo

— Liquidazione coatta amministrativa

— Amministrazione straordinaria

— Accordi di ristrutturazione

— Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano)

— Liquidazione dei beni

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου

— Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

LATVIJA

— Tiesiskās aizsardzības process

— Juridiskās personas maksātnespējas process

— Fiziskās personas maksātnespējas process

LIETUVA

— Įmonės restruktūrizavimo byla

— Įmonės bankroto byla

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka

— Fizinio asmens bankroto procesas

LUXEMBOURG

— Faillite

— Gestion contrôlée

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif)

— Régime spécial de liquidation du notariat

— Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás

— Felszámolási eljárás

MALTA

— Xoljiment

— Amministrazzjoni

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri

— Stralċ mill-Qorti

— Falliment f'każ ta' kummerċjant

— Proċedura biex kumpanija tirkupra'

NEDERLAND

— Het faillissement

— De surséance van betaling

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren)

— Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren)

— Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren)

— Das Schuldenregulierungsverfahren

— Das Abschöpfungsverfahren

— Das Ausgleichsverfahren

POLSKA

— Postępowanie naprawcze

— Upadłość obejmująca likwidację

— Upadłość z możliwością zawarcia układu

PORTUGAL

— Processo de insolvência

— Processo especial de revitalização

ROMÂNIA

— Procedura insolvenței

— Reorganizarea judiciară

— Procedura falimentului

— Concordatul preventiv

SLOVENIJA

— Postopek preventivnega prestrukturiranja

— Postopek prisilne poravnave

— Postopek poenostavljene prisilne poravnave

— Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie

— Reštrukturalizačné konanie

— Oddlženie

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs

— Yrityssaneeraus/företagssanering

— Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner

SVERIGE

— Konkurs

— Företagsrekonstruktion

— Skuldsanering

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court

— Voluntary arrangements under insolvency legislation

— Bankruptcy or sequestration.

BILAG B

Insolvensbehandlere som omhandlet i artikel 2, nr. 5)

BELGIQUE/BELGIË

— De curator/Le curateur

— De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué

— De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes

— De vereffenaar/Le liquidateur

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик

— Временен синдик

— (Постоянен) синдик

— Служебен синдик

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce

— Předběžný insolvenční správce

— Oddělený insolvenční správce

— Zvláštní insolvenční správce

— Zástupce insolvenčního správce

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter

— Vergleichsverwalter

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)

— Verwalter

— Insolvenzverwalter

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)

— Treuhänder

— Vorläufiger Insolvenzverwalter

— Vorläufiger Sachwalter

EESTI

— Pankrotihaldur

— Ajutine pankrotihaldur

— Usaldusisik

ÉIRE/IRELAND

— Liquidator

— Official Assignee

— Trustee in bankruptcy

— Provisional Liquidator

— Examiner

— Personal Insolvency Practitioner

— Insolvency Service

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος

— Ο εισηγητής

— Η επιτροπή των πιστωτών

— Ο ειδικός εκκαθαριστής

ESPAÑA

— Administrador concursal

— Mediador concursal

FRANCE

— Mandataire judiciaire

— Liquidateur

— Administrateur judiciaire

— Commissaire à l'exécution du plan

HRVATSKA

— Stečajni upravitelj

— Privremeni stečajni upravitelj

— Stečajni povjerenik

— Povjerenik

ITALIA

— Curatore

— Commissario giudiziale

— Commissario straordinario

— Commissario liquidatore

— Liquidatore giudiziale

— Professionista nominato dal Tribunale

— Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore

— Liquidatore

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής

— Επίσημος Παραλήπτης

— Διαχειριστής της Πτώχευσης

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators

LIETUVA

— Bankroto administratorius

— Restruktūrizavimo administratorius

LUXEMBOURG

— Le curateur

— Le commissaire

— Le liquidateur

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat

— Le liquidateur dans le cadre du surendettement

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő

— Felszámoló

MALTA

— Amministratur Proviżorju

— Riċevitur Uffiċjali

— Stralċjarju

— Manager Speċjali

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment

— Kontrolur Speċjali

NEDERLAND

— De curator in het faillissement

— De bewindvoerder in de surséance van betaling

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Masseverwalter

— Sanierungsverwalter

— Ausgleichsverwalter

— Besonderer Verwalter

— Einstweiliger Verwalter

— Sachwalter

— Treuhänder

— Insolvenzgericht

— Konkursgericht

POLSKA

— Syndyk

— Nadzorca sądowy

— Zarządca

PORTUGAL

— Administrador da insolvência

— Administrador judicial provisório

ROMÂNIA

— Practician în insolvență

— Administrator concordatar

— Administrator judiciar

— Lichidator judiciar

SLOVENIJA

— Upravitelj

SLOVENSKO

— Predbežný správca

— Správca

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/bofördvaltare

— Selvittäjä/utredare

SVERIGE

— Förvaltare

— Rekonstruktör

UNITED KINGDOM

— Liquidator

— Supervisor of a voluntary arrangement

— Administrator

— Official Receiver

— Trustee

— Provisional Liquidator

— Interim Receiver

— Judicial factor.

BILAG C

Den ophævede forordning med oversigt over senere ændringer heraf

Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000
(EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 603/2005
(EUT L 100 af 20.4.2005, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 694/2006
(EUT L 121 af 6.5.2006, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006
(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 681/2007
(EUT L 159 af 20.6.2007, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 788/2008
(EUT L 213 af 8.8.2008, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 210/2010
(EUT L 65 af 13.3.2010, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 583/2011
(EUT L 160 af 18.6.2011, s. 52)

Rådets forordning (EU) nr. 517/2013
(EUT L 158 af 10.6.2013, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 663/2014
(EUT L 179 af 19.6.2014, s. 4)

Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union
(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 33)

BILAG D

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledende tekst	Artikel 2, indledende tekst
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, nr. 4)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, nr. 5)
Artikel 2, litra c)	—
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, nr. 6)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, nr. 7)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 2, litra g), indledende tekst	Artikel 2, nr. 9, indledende tekst
Artikel 2, litra g), første led	Artikel 2, nr. 9), vii)
Artikel 2, litra g), andet led	Artikel 2, nr. 9), iv)
Artikel 2, litra g), tredje led	Artikel 2, nr. 9), viii)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, nr. 10)
—	Artikel 2, nr. 1)-3) og 11)-13)
—	Artikel 2, nr. 9), i)-iii), v), vi)
Artikel 3	Artikel 3
—	Artikel 4
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 4	Artikel 7
Artikel 5	Artikel 8
Artikel 6	Artikel 9
Artikel 7	Artikel 10
Artikel 8	Artikel 11, stk. 1
—	Artikel 11, stk. 2
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13, stk. 1
—	Artikel 13, stk. 2

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
Artikel 13, første led	Artikel 16, litra a)
Artikel 13, andet led	Artikel 16, litra b)
Artikel 14, første led	Artikel 17, litra a)
Artikel 14, andet led	Artikel 17, litra b)
Artikel 14, tredje led	Artikel 17, litra c)
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 20
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
—	Artikel 24
—	Artikel 25
—	Artikel 26
—	Artikel 27
Artikel 21, stk. 1	Artikel 28, stk. 2
Artikel 21, stk. 2	Artikel 28, stk. 1
Artikel 22	Artikel 29
Artikel 23	Artikel 30
Artikel 24	Artikel 31
Artikel 25	Artikel 32
Artikel 26	Artikel 33
Artikel 27	Artikel 34
Artikel 28	Artikel 35
—	Artikel 36
Artikel 29	Artikel 37, stk. 1
—	Artikel 37, stk. 2
—	Artikel 38
—	Artikel 39

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 30	Artikel 40
Artikel 31	Artikel 41
—	Artikel 42
—	Artikel 43
—	Artikel 44
Artikel 32	Artikel 45
Artikel 33	Artikel 46
Artikel 34, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 34, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 34, stk. 3	—
—	Artikel 48
Artikel 35	Artikel 49
Artikel 36	Artikel 50
Artikel 37	Artikel 51
Artikel 38	Artikel 52
Artikel 39	Artikel 53
Artikel 40	Artikel 54
Artikel 41	Artikel 55
Artikel 42	—
—	Artikel 56
—	Artikel 57
—	Artikel 58
—	Artikel 59
—	Artikel 60
—	Artikel 61
—	Artikel 62
—	Artikel 63
—	Artikel 64
—	Artikel 65
—	Artikel 66
—	Artikel 67

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
—	Artikel 68
—	Artikel 69
—	Artikel 70
—	Artikel 71
—	Artikel 72
—	Artikel 73
—	Artikel 74
—	Artikel 75
—	Artikel 76
—	Artikel 77
—	Artikel 78
—	Artikel 79
—	Artikel 80
—	Artikel 81
—	Artikel 82
—	Artikel 83
Artikel 43	Artikel 84, stk. 1
—	Artikel 84, stk. 2
Artikel 44	Artikel 85
—	Artikel 86
Artikel 45	—
—	Artikel 87
—	Artikel 88
—	Artikel 89
Artikel 46	Artikel 90, stk. 1
—	Artikel 90, stk. 2-4
—	Artikel 91
Artikel 47	Artikel 92
Bilag A	Bilag A
Bilag B	—
Bilag C	Bilag B
—	Bilag C
—	Bilag D